

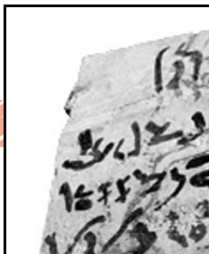

VETO

**KUB-rector kiest voor
Brussel.. euh... Leuven...?**

p. 3

**Steen legt seksleven in
het oude Egypte bloot**

p. 8

**Cinema Zed: "Ton ami,
est-il agressif?"**

p. 13

HUWELIJK TUSSEN PROFFEN- EN STUDENTENRESTAURANTS ONTBONDEN

Alma kookt opnieuw haar eigen potje

Ta drie jaar samenwonen blijken de synergiën van de fusie tussen Alma en proffenrestaurant Faculty Club minder groot dan eerst gepland. In januari werd daarom beslist dat beide partners op organisatorisch vlak voortaan weer hun eigen weg gaan.

Het huwelijk tussen de Alma en Faculty Club dat leidde tot de creatie van de Leuvense Universitaire Catering (LeUCa) is na drie jaar spaak gelopen. De verloving die in september 1999 werd aangekondigd, moest een cateringbedrijf creëren dat actief is op drie terreinen: studentenmaaltijden, luxurere restauratie en catering naar derden of de zogenaamde congresservice. Het samengaan tot LeUCa zou schaalvoordelen bieden bij de aankoop van grondstoffen en uitrusting. Het personeel zou flexibel ingezet kunnen worden tussen de activiteiten. Op culinair vlak zou er uitwisseling van ideeën tot stand komen en een gezamenlijke congresservice zou sterker staan dan afzonderlijke initiatieven.

ARCHITECTEN

De studenten reageerden indertijd eerder negatief op deze fusie. De vrees bestond dat het jarenlang verlieslatende Faculty Club meer voordeel zou halen uit het samengaan dan het veel grotere en rendabelere Alma. De architecten van het plan verzekerden echter dat de schaalvergroting Alma zou versterken.

Coördinator Studentenbeleid Dirk Van Gerven, LeUCa-directrice Marleen Verlinden en diensthoofd Studentenvoorzieningen Jan De Vuyst weigeren te spreken van een mislukking. Dankzij LeUCa is Faculty Club er beter op geworden en konden een aantal belangrijke kwaliteitscertificaten behaald worden. Bovendien werd een nieuw boekhoud- en voorraadstelsel succesvol geïntroduceerd. Een aantal synergievoordelen werden echter nooit bekomen. Een efficiëntere inzet van het personeel bleek onmogelijk vermits de piekperiodes binnen beide uitbatingen op hetzelfde moment vielen.

De scheiding, die in de praktijk neerkomt op een oprichting van een

nieuwe vzw Faculty Club blijkt nu nodig. Het restaurant gelegen in het Begijnhof wil haar publiek uitbreiden tot ver buiten de universiteit en een klasserrestaurant in Vlaams-Brabant worden. Deze missie is niet te verzoenen binnen een vzw die draait met geld voor studentenvoorzieningen. Toch is de breuk niet volledig. Bepaalde aankopen zullen nog steeds gezamenlijk gebeuren.

ACHTERKAMER

Deze operatie vereist een verandering van de beslissingsorganen van het afgeslankte LeUCa. De vrees van de studenten bestaat er in dat de studentenvertegenwoordiging, die door de directie steeds als een blok aan het been gezien wordt, zal beknot worden. Het wantrouwen van de studenten van Sociale Raad ten opzichte van de hervormingsplannen was aanvankelijk groot. Het hele proces was een prachtig staaltje van ondoorzichtige achterkamerpolitiek, waar verschillende krachten binnen de universitaire overheid met elkaar botsten. Mede doordat het hele proces in gang en tot uitvoering werd doorgedrukt tijdens de vakantie-, blok- en examenperiode, werden de studenten bijna buitenspel gezet.

Harde garanties voor het behoud van de één-derde studenteninspraak in de vernieuwde bestuursorganen zijn er momenteel nog niet gegeven, maar Van Gerven, Verlinden en De Vuyst lieten duidelijk uitschijnen dat studenten op beheersniveau nuttig zijn en er geen redenen zijn om hiervan af te stappen, maar ze bepleiten wel een efficiënt bestuur. Zij benadrukten dat de scheiding van pot en ketel geen negatieve financiële implicaties zal hebben, vermits er de voorbije jaren een duidelijke inventaris is bijgehouden. Sociale Raad maakt zich alvast op om binnen de nieuwe structuur zo goed mogelijk over de studentenbelangen te waken.

David Adriaen

Patroonsfeest 2003 p. 5-7

VERZET TEGEN AMERIKAANSE POLITIEK GROEIT

Oorlogsdreiging voelbaar in Leuven

Je moet wel zeer druk bezig zijn geweest met je examens om niet te weten dat een oorlog tegen Irak nakend is. De laatste pogingen tot diplomatiek overleg lijken de Amerikanen er niet van te kunnen weerhouden door te zetten. Niet iedereen gelooft echter in de strijd tegen Saddam.

In Leuven zag enkele weken geleden het Leuven Comité Tegen de Oorlog (LeCoTo) het levenslicht. Het overkoepelt een aantal organisaties uit de klassieke vredesbeweging, maar ook uit de meer andersglobalistische hoek. Zij willen de acties tegen de oorlog vanuit Leuven coördineren en hielden onder meer reeds een aantal vredeswakes op het Martelarenplein. Zij doen ook een oproep naar de studenten om zich aan te sluiten bij hun acties, maar vooralsnog heeft geen studentenkring, noch Sociale Raad, zich officieel aangesloten bij het anti-

oorlogsprotest. Alles staat nu ook in het teken van de grote betoging nu zaterdag 15 februari vanaf 14 in Brussel aan het Noordstation. Het initiatief gaat daar uit van het door klein-links gedomineerde Stop USA en het meer pluralistische Anti Oorlogsplatform Irak.

Aan de K.U.Leuven zit men ook niet stil. Het Centrum voor Vredesethiek van de K.U.Leuven heeft een oproep tegen een preventieve oorlog onderschreven van een hele reeks Vlaamse christelijke organisaties. Zij vrezen dat er in een oorlog teveel onschuldige slachtoffers zullen zijn en dat de gevolgen voor de regio van het Midden-Oosten niet te overzien zullen zijn. Daarom veroordelen zij de unilaterale machtspolitiek van de Verenigde Staten.

Professor Johan Verstraeten van de faculteit Godgeleerdheid, daarin ondersteund door het pastoresteam van de Universitaire Parochie, schrijft in een tekst dat een rechtvaardige, propere oorlog niet bestaat. Volgens hem zou de oorlog enkel tot doel hebben de westerse oliebelangen veilig te stellen, waarbij tot dusver de Iraakse bevolking het grootste nadeel heeft ondervonden. Verstraeten brengt de woorden van paus Johannes XXIII in herinnering: "De oorlog is niet meer geschikt om het recht te herstellen. Er zijn andere en betere middelen."

Thomas Leys

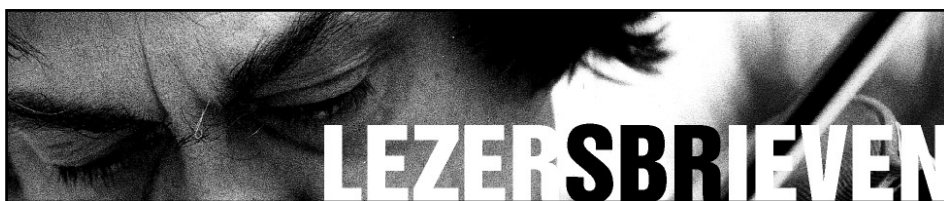
GROEP

INGENIEURS MET VISIE

TECHNOLOGISCHE HOGESCHOOL LEUVEN

Campus Vesalius • Vesaliusstraat 13 • 3000 Leuven • Telefoon 016/30 10 30 • Fax 016/30 10 40 • E-mail groep@groep.be

LEZERSBRIEVEN

Een kerstviering

Luc Lamine

Op een dinsdagavond om 20u geen klokkengelui en toch zag ik een goed gevulde Sint Lambertuskerk in Heverlee. Het is al een tijd geleden dat men daar nog zoveel mensen en vooral jong en schoon volk heeft gezien. Ik ben er getuige geweest van een uiterst geslaagde kerstviering, georganiseerd door de studentenkring LBK van de Faculteit Landbouwkundige en Toegepaste Biologische Wetenschappen. Het was een stijlvolle viering met eigentijdse teksten en opgeluisterd met eigen koor en muziek. Treffend was de homilie uitgesproken in quasi onberispelijk Nederlands door een Filippijns priester. De schaarse aanwezige autochtonen van Heverlee Centrum hebben er zeker ook van genoten en er veel deugd aan gehad. Hierbij past een gemeend proficiat aan de studenten Bénédicte Cauwe en Liesbeth Loddewyck die dit alles in mekaar hebben gezet en voor het zorgvol ontwerp van de brochure.

Na de zegen trok, zoals vroeger gebruikelijk was in agrarisch milieu waar de kerk meestal dicht bij de herberg aanleunde, de ganse schare als in een processie de Gnorgl binnen voor de echte nuttiging van wereldlijke spijzen maar nog meer voor het degusteren van de geestrijke dranken.

Ik dacht even aan dit Kerstgebeuren toen ik de Column voor Kerstmis las in het Veto-nummer van 16 december. Dertig jaar geleden kon men verhalen van dat kaliber horen in streekclubs, toen iedereen reeds ladderzat over de tafel hing en een of andere zielige commilito dacht hiermee weer ambiance of was het eerder jouissance in het gezelschap te blazen. Omwille van dat niveau en de goede smaak van de "scrivere" hebben deze vertelsels naar mijn weten het papier van de toenmalige clubboeken nooit gehaald.

prof. C. Vinckier
departement Scheikunde

Ik ben een beetje verrast door de redenering die gevolgd wordt door de schrijver van het artikel over het Vlaams Blok ("Professor schrijft verdediging voor Vlaams Blok", Veto nummer 13).

Ik vind de houding van Loko, die geen politiek standpunt wil innemen, een intelligente beslissing, die ik in deze lezersbrief wens over te nemen. Toch, zonder stelling in te nemen voor of tegen het Vlaams Blok, vind ik het een beetje hypocriet om problemen te hebben bij "het handhaven van een personeelslid dat lid is van een criminele organisatie". Moet de K.U.Leuven alle socialisten ook buitengooien misschien? Of was de Agusta-affaire slechts een kwajongensstreek? Me dunkt dat elke partij wel eens tegen een veroordeling aanloopt, niet? Of laat ons zeggen, moest alles rechtvaardig verlopen toch.

Verder wil ik eraan toevoegen dat onze voorouders zich omdraaien in hun graf, als ze horen dat aan de K.U.Leuven mensen ontslagen worden omwille van hun politieke voorkeur. Hebben zij dan voor niets gestreden? Me dunkt dat de democratie pas in gevaar is als de auteur van het artikel ooit in de politiek gaat, en niet als een partij aan de macht zou komen dat door de ganse Europa in de gaten zou gehouden worden moest het ooit zover komen. Waar heeft iedereen toch zo'n bang van? Dat de nazi's plots zullen terugkomen of wat?

Steven Piessens
student 2de jaar Burgerlijk Ingenieur

COLUMN

Proffen zijn luieriken

Hoeveel hebt u er gehad? Eén? Twee? Of geen enkel? Misschien bent u zelfs een van die gelukkigen die er drie of meer heeft gehad. U weet wel waar ik het over heb: mondelinge examens. Om de een of andere reden worden sinds de invoering van het semestersysteem in steeds meer faculteiten steeds minder mondelinge examens georganiseerd.

Laten we onmiddellijk de lezer geruststellen: dit wordt geen conservatieve tirade tegen het duivelse systeem van de multiple choice. Integendeel: als we onze profven mogen geloven is een goede mix van mondelinge en schriftelijke examens, met af en toe een meerkeuze-uitstapje ertussen, ideaal om te peilen naar de kennis van de studenten. Alleen is het nu vaak zo dat elke prof dit aanhaalt om zijn individuele keuze voor een schriftelijk examen te verantwoorden, en de vermoedende mondelinge examens aan de anderen overlaat. Sartre wist het al: *l'enfer, c'est les autres*.

Vanwaar deze bizarre omslag? Tien, twintig jaar geleden waren examens bijna per definitie mondeling, en zoveel studenten zijn er sindsdien nu ook weer niet bijgekomen. Zijn de huidige profven dan luier dan hun soortgenoten van vroeger?

Wij geven onze geteisterde docenten wat krediet en geloven dit niet. Volgens ons gebruiken de profven hun tijd eerder voor

andere taken. Zoals wetenschappelijk onderzoek bijvoorbeeld. Onze rector, prof. André Oosterlinck, heeft al verschillende keren publiekelijk duidelijk gemaakt dat dat volgens hem dé prioriteit van de K.U.Leuven moet zijn; de laatste keer was op het patroonsfeest op 3 februari (zie binnenin).

Wetenschappelijk toponderzoek is natuurlijk levensbelangrijk voor een topuniversiteit, dat zult u ons nooit horen ontkennen. Het kenmerk dat een universiteit echter onderscheidt van een onderzoeksinstelling is toponderwijs. En naar onze bescheiden mening heeft het voor een universiteit geen zin om zelfs het schitterendste en meest prestigieuze onderzoek te voeren als dat niet optimaal aan de jonge studenten doorgegeven kan worden. En dat omvat — hoe tijdrovend en zenuwslopend ook — mondelinge examens.

Wij weten natuurlijk niet hoever het probleem van het gebrek aan mondelinge examens reikt en in hoeverre de rector hiervan op de hoogte is, maar toch hopen we van harte dat hij zich zo snel mogelijk laat inlichten om eventueel aan de handrem te trekken. Hij is het ons studenten toch verschuldigd, als topmanager.

Laurens De Koster

Alle lezersreacties kunnen bezorgd worden op het redactiesecretariaat in de 's-Meiersstraat 5, 3000 Leuven en moeten vóór vrijdagmiddag 16.00 u binnen zijn, liefst via e-mail veto@veto.be.

De brieven moeten betrekking hebben op in Veto behandelde onderwerpen of op Leuvense (studenten-)actualiteit. Anonieme brieven komen nooit in aanmerking; de schrijver moet steeds naam, studiejaar en adres bekendmaken. Slechts uitzonderlijk, en na uitdrukkelijk en gemotiveerd verzoek, kunnen ze weggelaten worden in Veto.

Brieven die langer zijn dan 2400 tekens (spaties inbegrepen, wat overeen komt met ± 1,5 getikte bladzijde met dubbele interlinie) worden in principe ingekort. De redactie behoudt zich het recht voor brieven niet te plaatsen.

Kunst en geschiedenis: wist-je-datjes of munitie voor een maatschappij?

De plaats van kunst-, geschiedenis- en taalvakken in het middelbaar onderwijs komt steeds meer op de helling te staan. De auteur vreest dat die tendens zeer snel tot kortzichtigheid zal leiden, een kortzichtigheid die zich zal wreken op maatschappelijk niveau.

Het vermogen tot zelfreflectie onderscheidt de mens van andere levende wezens. Dankzij dat vermogen zijn wij ons bewust van onze autonomie tegenover het andere rondom ons, alles wat 'niet-ik' is. Datzelfde vermogen evenwel maakt dat wij reeds tijdens onze kinderjaren inzien dat die autonomie niet absoluut is. Geen enkel individu is een entiteit op zich; elke persoonlijkheid komt tot stand door een wisselwerking tussen het ik en zijn omgeving. Tijd, plaats, religie, politiek-sociaal systeem, kortom het hele maatschappelijk bestel waarin we leven bepaalt voor een zeer groot deel wie we zijn, wat we doen en hoe we denken. Deze elementaire denkpijpe werd in de jaren '60 van de vorige eeuw verwoord door Michel Foucault.

Ook een maatschappij verhoudt zich niet autonoom tot zichzelf. Niet alleen is zij steeds in beweging door haar band met andere culturen, ook het eigen verleden speelt haar parten. Niet toevallig bijvoorbeeld is Duitsland het Europese land waar een veroordeling van de huidige Israëliëse terreur

tegen de Palestijnen het moeilijkst ingang vindt in de publieke opinie, laat staan op het politieke forum. Niet toevallig spelen de Verenigde Staten vandaag de rol van 's werelds politieman, bestraffer van de schurkenstaten. Niet toevallig ook is de Waalse berichtgeving over Vlaanderen veel beter dan omgekeerd.

Wie zich als volwaardig mens wil verhouden tot de maatschappij en dus tot zichzelf, wie mee richting wil geven aan de koers die een samenleving zou moeten varen, wie eenvoudigweg een opinie wil hebben, kan er niet onderuit dat hij telkens weer geconfronteerd wordt met dat gemeenschappelijke verleden. Om uit te maken waar we naartoe kunnen, is het essentieel te weten waar we vandaan komen. Een gedegen kennis van feiten en ideeën uit het verleden is daarom onontbeerlijk. "Ken uzelf" graveerden de Grieken op de kroonlijst van het Parthenon: "ken uw verleden" is de onvermijdelijke consequentie.

Zodra de primitieve mens zich even niet hoefde te bekommeren om het pure overleven, trachtte hij de hem omringende wereld zo in te richten dat het leven er comfortabeler op werd. Hij probeerde zicht te krijgen op die vreemde wereld rondom hem. Technologie en kunst zijn dé getuigen bij uitstek van die niet aflatende zoektocht van de

mens naar wat hem overstijgt. Kunstvoorwerpen horen niet thuis in de hobbydoos of de glossy reisgids, nee, zij zijn de sleutel tot wie we waren en wat we zijn. Kunst bepaalt in een onscheidbare samenhang met wetenschap, literatuur, techniek, religie, politiek, filosofie en economie op elk moment van de geschiedenis de identiteit van een cultuur.

Het inzicht dat al die factoren met elkaar verstrengeld zijn is niet nieuw. De Grieken waren reeds overtuigd van het belang van een totaaloverzicht: hun onderwijs werd zodanig georganiseerd dat het toenmalige wereldbeeld er zo volledig mogelijk in aan bod kwam. Ook de middeleeuwse zeven vrije kunsten bestreken het gehele palet aan kennis waarover men op dat ogenblik beschikte. De renaissancistische term "uomo universale" liegt er niet om: een goed opgevoed mens is van alle markten thuis, zo getuigen onder meer Leonardo da Vinci en Michelangelo. De Jezuiten hadden die les goed begrepen en boden een humaniora-onderwijs aan dat geschoeid was op een brede waaier aan cursussen: wetenschap, wiskunde, klassieke én moderne talen, kunst, lichamelijke vorming en religie kwamen op een evenwichtige manier aan bod. Dat evenwicht precies stond garant voor de

vorming van een kritisch onderlegd, humanistisch publiek en diende - terecht - eeuwenlang als model voor het Europese onderwijsbeleid.

Vandaag lijkt dat evenwicht ver zoek. Steeds meer vervalt ons middelbaar onderwijs tot een kweekvijver voor economen, ingenieurs en technologen die gecastreerd zijn van hun brede humaniora-kijk. Dat wetenschappen en wiskunde belangrijk zijn, staat niet ter discussie. Een middelbaar onderwijs echter dat talen, kunst, geschiedenis en beschouwing naar het verdomhoekje bant, is ten dode opgeschreven. Ons onderwijs lijkt steeds meer op de jogger van Baudrillard: hij loopt maar verder, omdat hij vergeten is hoe hij moet stoppen. Kunst, talen en geschiedenis horen niet thuis in een wist-je-dat-quiz op Canvas; zij zijn de munitie voor een maatschappij die wil overleven. Laat de ingenieur zijn brug maar bouwen: welke zin heeft het als hij niet eens weet waarheen de brug leidt? Als de jogger niet snel leert hoe hij moet stilstaan, loopt hij zich binnenkort te pletter tegen een muur, een muur van kortzichtigheid...

Steven Marien
wetenschappelijk medewerker
Afdeling Musicologie K.U.Leuven

“Geen zwart-wit denken over Brussel of Leuven”

The Katholieke Universiteit Brussel (KUB) vertegenwoordigt maar één procent van de Vlaamse universiteitsstudenten. Haar doods-vonnis werd al meermaals getekend. Ondanks dit alles ziet rector Mark Van Hoecke perspectieven voor de KUB na de bachelor-masterhervorming die het Vlaamse hoger onderwijs nu meemaakt.

Professor Mark Van Hoecke: «Ik ben positief over de toekomst. We krijgen de mogelijkheid om driejarige bacheloropleidingen in te richten tegenover de tweejarige kandidaturen nu. Dat is niet te onderschatten omdat dat ons onder meer de kans biedt een echt studentenleven uit te bouwen rond de KUB. Nu begint iemand zich pas studentikoos te profileren wanneer hij al een stuk in het tweede jaar zit, zodat je ook geen continuïteit in je organisatie kunt behouden.»

«Daarom hebben we ook een grote afwezigheid van studentenvertegenwoordiging, op enkele uitzonderingen na. Ik zou haast zeggen: voor wie geen rekening wil houden met studenten, is dit hier een paradijs. Dat is natuurlijk niet goed, omdat er naast fuiven ook wel andere activiteiten zoals cultuur of politieke debatten zouden moeten zijn.»

«Een andere kans in de bachelor-masterhervorming is dat bachelors een eigen finaliteit krijgen. Uiteraard is doorstromen naar de master een eerste doelstelling, maar toch kan zo'n bachelor een eigen profiel hebben dat ook relevant is voor de arbeidsmarkt. We denken dat we daar een goed product kunnen aanbieden met onze gekende kleinschaligheid. Veel studenten worden door dat laatste aangetrokken en het is opvallend hoe de evolutie van de studentenaantallen redelijke parallel loopt met die van de KULAK bijvoorbeeld.»

«Een andere trend die opvalt, is dat terwijl vroeger het studentenleven in Leuven het van het was, nu de studenten zich meer aangevoelen tot studeren in een échte stad. Dat verklaart dan weer het succes van Gent. Wij zullen dus ook niet alleen onze kleinschaligheid moeten uitspelen.»

Veto: *Dreigt iemand die drie jaar een bachelor heeft gevolgd in het kleinschalige onderwijsconcept van de KUB niet extra moeilijkheden te krijgen bij de overstap naar een andere universiteit?*

Van Hoecke: «Dat is iets waar we rekening mee houden. We zien nu ook al dat onze studenten bijvoorbeeld in Leuven beter scoren op praktische werkjes, maar sommigen dan weer meer moeilijkheden hebben bij het van buiten leren en opzeggen van dikke cursussen. Toch zal dat geen onoverkomelijke problemen geven omdat de master ook meer naar diepgang zal zoeken. Bovendien maakt een deel van onze studenten ook nu de keuze om naar een andere kleinschalige omgeving te trekken, zoals de UIA of de VUB. In de toekomst zal dit allicht zo blijven en zullen sommigen zelfs naar een buitenlandse instelling trekken.»

BUITENLANDERS

Veto: *U bent ook een groot voorstander van de mogelijkheid om opleidingen aan te bieden in het Engels, en dat reeds vanaf de bachelor.*

Van Hoecke: «Dat is ook iets specifiek voor de rechtenopleiding. Ik geloof dat er naast een opleiding voor het nationale recht, ook een Europese rechtenopleiding moet komen waarin verschillende rechtsstelsels met elkaar kunnen worden geconfronteerd vanaf het begin van de bacheloropleiding. Via onderwijs kun je mensen van verschillende nationaliteiten samenbrengen om samen zo'n Europese rechtswetenschap te ontwikkelen. Dat draagt ook bij tot een betere eenmaking van het Europese recht.»

«Ik begrijp natuurlijk de vrees van sommigen dat de universiteiten met het oog op het aantrekken van buitenlandse studenten zouden besluiten enkel nog in het Engels - en dan nog in slecht Engels - les te geven.

Wat dat laatste betreft, denk ik overigens dat het Engels van de professoren de laatste jaren sterk vooruit is gegaan.»

«Nu, ik ben het volledig eens met de stelling dat ons hoger onderwijs niet mag verengelen. De meeste opleidingen zullen de meerderheid van de vakken, zeker in de bachelorfase, in het Nederlands blijven aanbieden. Ook de professoren, die nu wel meer in het Engels publiceren, zullen nog steeds vulgariserende werken of handboeken blijven schrijven in het Nederlands.»

“Een fusie met de K.U.Leuven heeft het voordeel van de duidelijkheid en ik ben daar in principe niet tegen.”

«Anderzijds zitten we hier in Brussel ook met een situatie van een groeiende groep buitenlanders die hun kinderen ook graag hoger onderwijs willen laten volgen. Velen gaan voor hun studies dan naar het thuisland, maar het zou goed zijn, mochten we in Brussel zelf iets kunnen organiseren.»

Veto: *U vreest dat anders buitenlandse universiteiten deze studenten zullen inpikken?*

Van Hoecke: «Absurd genoeg kan de Vlaamse overheid niet beletten dat pakweg de universiteit van Oxford morgen een filiaal in Brussel opent. Zij mogen daar dan een volledig inschrijvingsgeld eisen en ook hun opleidingen in het Engels aanbieden. Voor ons is het verboden om iets gelijkaardigs te doen, zelfs zonder overheidsbekostiging. Dat zou men toch moeten toelaten. Als een buitenlander - of ook een Vlaming - het geld op tafel wil leggen voor een Engelstalige economieopleiding aan de KUB, dan zou dat toch moeten kunnen. Wie naar Engeland wil gaan studeren, moet tenslotte ook grote sommen betalen.»

Veto: *De associaties tussen universiteiten en hogescholen zijn er verbazingwekkend snel gekomen. Hoe komt dat, denkt u?*

Van Hoecke: «Door de Europeanisering heeft men vastgesteld dat ons hoger onderwijs van twee cycli aan de hogescholen eigenlijk iets unieks was, omdat het ongeveer hetzelfde niveau had als de universiteiten. Men had dan de keuze: dit onderwijs afschaffen of nieuwe universiteiten oprichten. Geen van beide opties is wenselijk. De idee van de associaties is in die zin wel goed zodat je op termijn via de zogenaamde academisering tot een situatie komt waarbij die hogescholen eigenlijk een soort van universitaire faculteiten zijn, maar dan op een andere locatie.»

«Oorspronkelijk dacht men dat deze associaties zich regionaal zouden organiseren, maar daarin heeft men zich mispakt. Men ging er immers vanuit dat instellingen beter gezamenlijke projecten, zoals een bibliotheek opzetten met instellingen uit dezelfde stad. Vanuit rationeel oogpunt, zouden KUB en VUB dan samen moeten werken, maar nu zitten ze in een andere associatie.»

SCHOUDERS

Veto: *Als het van minister Marleen Vanderpoorten afhangt, mag de KUB zelfs geen deel uitmaken van een associatie. De KUB kan toch moeilijk een motor zijn van academisering?*

Van Hoecke: «Uiteraard kan een instelling als EHSAL niet van ons verwachten dankzij ons geacademiseerd te raken; dat zou belachelijk zijn. Minder logisch is het dat het Limburg Universitair Centrum wel een associatie mag oprichten, hoewel zij maar in één faculteit masters zal aanbieden. Toch zal zij ook hogescholen kunnen gaan academiseren in bijvoorbeeld het domein van de kinesitherapie. Voor een stuk ben ik wel opgelucht dat wij ook niet de grote last van de academisering op onze schouders moeten dragen.»

«Daarom zag ik aanvankelijk nog eer-

der voordelen in het feit dat we tot geen associatie zouden kunnen toetreden, maar nu zie ik ook wel dat de associaties belangrijke schaalvoordelen kan bieden zoals heel de technologische infrastructuur. Ik denk bijvoorbeeld ook aan *video-conferencing* of didactische bijscholing waar wij de middelen niet voor hebben, maar de K.U.Leuven dan weer wel.»

Veto: *Uw verkiezing als rector werd in de buitenwereld ook gezien in een context waarbij de basis meer voelt voor samenwerking met Brussel, terwijl er in de raad van beheer van de KUB een meerderheid voor Leuven heeft gekozen. Klopt deze tegenstelling?*

Van Hoecke: «Aan de basis denkt men pragmatischer: men wil vooral zekerheid over de financiering en het voortbestaan van bepaalde opleidingen. De externe leden van de raad van beheer vertrekken vanuit een ander standpunt omdat zij geen rechtstreeks nadeel zouden ondervinden van een mogelijk verdwijnen van de KUB.»

«Toch is een ideologische kijk op de zaak, zowel bij top als basis, niet de goede manier om de discussie te voeren. Ik waarschuw steeds voor een zwart-witdenken waarbij een keuze voor de VUB zou impliceren dat we zouden opgeslokt worden door die andere universiteit. Samenwerken betekent niet dat je je identiteit verliest.»

SLAGORDE

Veto: *In uw openingstoespraak van september sprak u wel een soort ultimatum uit tegenover de K.U.Leuven. Wat is daar nog van terechtgekomen?*

Van Hoecke: «Op dit ogenblik nog niet veel. Ik voel ook aan dat het binnen een grote universiteit zoals die van Leuven ook niet eenvoudig is om iedereen op dezelfde golflengte te krijgen. Een universiteit is tenslotte geen bedrijf waar een centrale beslissing zomaar wordt uitgevoerd. Het is uiteraard niet evident dat de K.U.Leuven plots zou beslissen om een eigen opleiding te laten vallen en die vanaf dan in Brussel te

organiseren, al is het maar omdat de professoren dan iedere dag in de file zouden moeten staan.»

«De voorstellen die er tot nu toe door Leuven zijn gedaan, bleken niet echt haalbaar. De gesprekken zijn nog bezig, maar we beseffen allebei dat er op een bepaald ogenblik keuzes zullen moeten worden gemaakt. Het zou natuurlijk geweldig zijn mocht de K.U.Leuven haar politieke invloed aanwenden om een riant financiering voor de KUB te verkrijgen, maar we willen ook niet in de rol van de bedelaar worden gedrukt, noch tegenover de overheid, noch tegenover andere universiteiten.»

Veto: *Wat is vandaag nog het belangrijkste argument voor het behoud van de KUB als autonome instelling?*

Van Hoecke: «De Vlaamse aanwezigheid in Brussel versterken, blijft voor mij een prioriteit, want in de rest van Vlaanderen is men jammer genoeg nog te weinig gevoelig voor de Brusselse problematiek. Uiteraard kan men vanuit Leuven hiertoe bijdragen, maar ik geloof dat het logisch is dat de instellingen voor hoger onderwijs in Brussel niet in verspreide slagorde zouden optreden. Het politieke spel heeft dat doorkruist.»

Veto: *Wat vindt u van het idee van minister Vanderpoorten dat het misschien goed zou zijn mochten de KUB en de K.U.Leuven fuseren?*

Van Hoecke: «Een fusie heeft het voordeel van de duidelijkheid en ik ben daar in principe niet tegen. We zouden dan in ongeveer dezelfde situatie terecht komen als de KULAK. Nu, ik kan me voorstellen dat de K.U.Leuven ook niet meteen staat te springen om dezelfde spanningen te leveren voor de KUB die men nu moet doen voor de KULAK in het kader van de bachelor-masterhervorming. Eventueel zou men wel een aantal opleidingen kunnen verspreiden over de KULAK en de KUB. Het is dan echter niet zeker dat de studenten zullen volgen.»

Thomas Leys

www.kubrussel.ac.be

Een blijvend gevecht in het spoor van Boon

Alinks, rechts, links. Wij gaan gewoon verder met het op de rooster leggen van iedereen die zich politiek engageert in Leuven, en deze keer was dat Matthijs Roets. Hij studeerde wijsbegeerte en is ondervoorzitter van SSB/animo-Leuven.

Matthijs Roets: «Ik ben bij animo terechtgekomen via een grote sympathie voor het sociaal-democratisch gedachtegoed en via de moederpartij, in die zin dat ik eerst lid was van de sp.a zelf en dan pas van animo. Ik kom niet uit een linkse familie maar ik ben wel opgevoed met een enorm besef van humanistische waarden en heel weinig verzuring.»

Veto: Welke initiatieven nemen jullie zoal om studenten bij de politiek te betrekken?

Matthijs: «Enerzijds zijn er debatten en gespreksavonden. De opkomst kan hier erg verschillen. Op onze debataavond rond globalisering waar we een heel sterk en scherp inhoudelijk debat voorschotelden kan je niet verwachten dat daar honderden mensen op afkomen. Als je daarentegen Vandenbroucke of Stevaert vraagt, krijg je een vol huis. Anderzijds zijn er de activiteiten van animo als lokale Leuvense afdeling die zich bezig houdt met de lokale thema's die betrekking hebben op jongeren in het algemeen.»

Veto: Hoe sterk is de band met of de invloed in de 'moederpartij'?

Matthijs: «De band is redelijk sterk. We hebben daar een discussie over gehad binnen animo-Leuven en we gaan er vanaf nu

van uit dat er nauwelijks verschil is tussen de standpunten van de sp.a en de onze. De weinige inhoudelijke verschillen zullen er wellicht in bestaan dat de sp.a, zowel op lokaal als nationaal niveau, regeert en zich op die manier meer moet plooiën naar de regels van de politieke praktijk terwijl de jongerenbeweging die toets niet moet maken. Wat betreft de invloed heb ik de indruk dat er zowel op nationaal als op lokaal niveau rekening wordt gehouden met wat jongeren aan feedback geven naar de partij toe, de sp.a is daarbij zelfs vragende partij.»

Veto: Stel dat jij een regeringscoalitie mag kiezen, met welke partijen zou dat zijn?

Matthijs: «Ach, mocht ik een regeringscoalitie kunnen kiezen dan lijken voor mij persoonlijk heel wat partijen een haalbare kaart. De huidige regering doet goed werk en ik denk dat dat ook gezegd kan worden van de vorige regering. Niet toevallig twee regeringen waar socialistische meeregeren (lacht). Veel hangt af van de mate waarin de sp.a zijn eigen programma kan verwezenlijken — in de huidige regering hebben de

in de praktijk te doen veranderen. Tenslotte ga je naar verkiezingen niet om te kiezen voor die partij die zuiver theoretisch de beste ideologie heeft, maar om te kiezen voor die partij die in de praktijk, op het veld, dingen doet veranderen en op die manier de samenleving beter maakt.»

Veto: Over ideologie gesproken: heeft het socialisme niet veel van zijn doelen bereikt en is het in die zin niet enigszins ouderwets?

Matthijs: «Het socialisme was in die zin ouderwets. Ik denk niet dat ik tien jaar geleden voor de sp.a zou stemmen. De partij heeft echter een heuse transformatie en verruimingsbeweging door-gemaakt zonder zijn eigen kleur te verliezen. Het socialisme heeft inderdaad veel van zijn doelen bereikt.»

zekerheid niet zomaar een verworven goed is dat eeuwig en altijd zomaar blijft bestaan. Dat is een gevecht dat je elk dag opnieuw moet voeren. Internationaal gezien worden

we geconfronteerd met heel wat dingen die in wezen ook socialistische thema's zijn. We mogen daar het contact met de andersglobalisten niet verliezen.»

Veto: Wat verwacht je van de verkiezingen?

Matthijs: «Ik hoop, en verwacht een sterke winst voor de sp.a.»

Veto: Wie inspireert jou persoonlijk?

Matthijs: «Enkele filosofen: het gaat van een liberaal als Tocqueville tot marxisten genre Althusser en Gramsci. Ook Rawls, Kant en Goodin. Wat politici betreft vooral de sp.a-ers natuurlijk,

maar ik heb ook heel wat sympathie voor de Duitse socialist en het Nederlandse Groen-Links. Ik kan heel wat schrijvers aanhalen maar ik beperk mij tot Louis-Paul Boon, de allergrootste schrijver die ik ken. Het is ook een lastige keuze omdat hij zijn kritiek op het socialisme en vooral op de partij nooit gespaard heeft.»

Lieven De Rouck

www.animoweb.be

«In de huidige regering hebben de socialisten heel wat socialistische thema's kunnen verwezenlijken.»

socialisten heel wat socialistische thema's kunnen verwezenlijken. Het is dan ook treffend dat de sp.a zelf niet geïnteresseerd is in het premierschap maar wel in strategische ministerposten waar ze in staat zijn dingen

ONBEREIDHEID

«Maar wanneer je kijkt naar de samenleving dan denk ik dat socialistische thema's heel hard nodig zijn, zowel nationaal als internationaal. Denk maar aan de verkeersdoden op de weg en de absurde onbereidheid van andere politieke partijen om daarrond een discussie aan te gaan, de schrijnende kansarmoede in het onderwijs of de economische crisis. Het is ook belangrijk om te beseffen dat sociale

KORT • KORT • KORT • KORT • KORT • KORT • KORT • KORT • KORT • KORT • KORT • KORT

Kringraad tevreden met vervroegde verkiezingen in mei

Kringraad, de onderwijsgeleding van studentenkoepel LOKO, juicht de beslissing om verkiezingen te houden op 18 mei toe. De oorspronkelijke verkiezingsdatum van 15 juni viel immers midden in de examens waardoor heel wat kotstudenten noodgedwongen naar huis dienden terug te keren om daar zijn burgerplichten te voldoen. LOKO vraagt begrip voor de situatie van de studenten en vraagt dan ook dat in de toekomst de politici hiermee rekening zouden houden. Zo zou er bijvoorbeeld via het systeem van elektronisch stemmen een oplossing kunnen voorzien worden dat studenten in Leuven zelf voor de kieslijsten van thuis kunnen stemmen.

Tijl Vereenoghe, voorzitter van Kringraad, ziet nog een ander argument: "Een verkiezingsdatum tijdens examens ontmoedigt jongeren om zich kandidaat te stellen bij de verkiezingen, omdat zij tijdens zo'n periode geen tijd hebben om campagne te voeren. Het is dus ook een principiële kwestie voor ons. De democratische grondrechten van iedereen moeten maximaal gegarandeerd worden." CD&V-Kamerlid Roel Desseyn lanceerde overigens in december nog het voorstel om gemeenteraadsleden die ook student zijn, tijdens de examenperiodes te vervangen door hun opvolger.

Almaschotels ondergaan examen

Om tegemoet te komen aan een aantal kwaliteitsverzoeken van studenten en om de recente prijsverhogingen te rechtvaardigen, start Alma deze week met het aanbieden van proefsotels. Hierdoor kunnen de klanten zelf te beslissen welke nieuwe schotels er in het gamma zullen worden opgenomen.

Iedere week zal er een nieuwe proefsotel op het menu staan in de drie grote Alma-restaurants. Bij het gerecht hoort een enquêteformulier met vragen over de smaak van het gerecht en de presentatie aan het buffet en op het bord. De volgende weken staan er een aantal (exotische) specialiteiten als Creoolse rijstschotel en Nasigoreng met mosterd en ei op het menu, maar ook oerdegelijke

klassiekers als 'balletjes in tomatensaus' zullen ter worden uitgetest.

Volgens Alma-directeur Marleen Verlinden zullen er inspanningen geleverd worden om zeker in de goedkoopste prijsklasse, waar de keuze relatief beperkt is, een groot aantal nieuwe schotels aan te bieden.

De proefsotel-actie duurt het hele semester en de goedbevonden schotels zullen in principe vanaf volgend academiejaar in de studentenrestaurants opduiken. Als het praktisch haalbaar is, zullen een aantal schotels reeds na de paasvakantie in het aanbod opgenomen worden.

Structuurdecreet naar Vlaams Parlement

Op 17 januari keurde de Vlaamse regering een ontwerp van decreet goed dat het Vlaams hoger onderwijs ingrijpend moet hervormen. Enerzijds verdwijnen de kandidaten en licentiaten en worden zij vervangen door de nieuwe titels van bachelor en master. Anderzijds wil men via de oprichting van associaties tussen één universiteit en verschillende hogescholen ervoor zorgen dat de twee-cyclopleidingen buiten de universiteit eveneens van academisch niveau worden. Het is de bedoeling dat ook in een latere fase nog zogenaamde aanbouwdecreten de studievoortgang en de studiefinanciering zouden regelen. Een aantal van deze decreten zou pas in de volgende legislatuur kunnen worden behandeld.

De goedkeuring van het ontwerp had nogal wat voeten in de aarde, omdat de Raad van State kritische opmerkingen had gemaakt over de tekst. Zo meende dit adviserend orgaan dat wegens een paar bepalingen het decreet uiteindelijk een tweederdemeerderheid zal behoeven. De Vlaamse regering van haar kant voelde er weinig voor om met CD&V te onderhandelen en ze probeerde de tekst aan te passen zodat een bijzondere meerderheid niet noodzakelijk zou zijn.

Opvallend is ook dat de Raad van State in een tweede advies liet verstaan geen problemen te hebben met de verplichte opname van verkozen studentenvertegenwoordigers in de algemene vergadering van de associatie. Onder meer de Leuvense rector André Oosterlinck is sterk gekant tegen zo'n regeling. Eveneens zag de Raad van State geen graten in de oprichting van een

studentenraad van de associatie, die moet geraadpleegd worden over alle aangelegenheden die studenten betreffen.

Het ontwerp zal nu worden ingediend bij de commissie Onderwijs in het Vlaams Parlement. Daar wel men eerst echter een aantal hoorzittingen houden over de uitdagingen waarmee het hoger onderwijs wordt geconfronteerd om pas dan, met kennis van zaken, de bespreking van het structuurdecreet aan te vatten. Hoewel er over de basisdoelstellingen een grote overeenstemming bestaat, kan er toch nog politiek gebakkeleid worden over zaken als de positie van de KUB en het verdwijnen van het toelatingsexamen burgerlijk ingenieur.

RUG wil UG worden

Andreas De Leenheer, rector van de Universiteit Gent (RUG), vraagt dat zijn instelling meer vrijheid zou krijgen bij het uitstippelen van een eigen beleid. Volgens De Leenheer is de RUG ook structureel benadeeld op financieel vlak. Deze achterstelling is te wijten aan de weinig soepele beheerstructuur van de RUG. De Vlaamse overheid is immers inrichtende macht van de RUG waardoor zij niet zomaar naar eigen goeddunken rechtshandelingen kan stellen zoals bijvoorbeeld de K.U.Leuven of de VUB dit kunnen doen. Daarom eist De Leenheer autonomie voor zijn universiteit op, wat dan zou kunnen weerspiegeld worden in een nieuwe afkorting 'UG'. De naam 'Rijksuniversiteit Gent' wordt overigens al sinds 1990 niet meer gebruikt.

In een interview in *De Standaard* benadrukt de Gentse rector dat zo'n UG een eigen profiel moet hebben en het dus geen vrijzinnige universiteit wordt. Toch sluit De Leenheer niet uit dat er een actieve samenwerking met de VUB wordt nagestreefd: "Maar we moeten dit bekijken vanuit het belang van onze universiteit. We moeten niet aan ontwikkelingsamenwerking doen in Brussel." De Leenheer is ook niet onder de indruk van de grote Associatie K.U.Leuven die zowat alle katholieke hogescholen rond zich heeft verzameld. In de associatie rond de RUG zouden de partners hun vrijheid behouden.

(tl/da)

Jammer dat het niet sneeuwde

Fet Patroonsfeest is voor de universiteit steeds het hoogtepunt van het jaar, omdat zij dan kan uitpakken met alle goede 'waarden' waar de Alma Mater voor staat. Van de viering tot de zitting — dit alles piekfijn in banen geleid door de chef protocol —, alles ademt een plechtige en symbolische sfeer uit.

In december leek het nog even alsof het Patroonsfeest 2003 in een meer ingetogen kader dan anders zou plaatsvinden. In plaats van de grote PDS-aula, werd de Promotiezaal in de Universiteitshallen gereserveerd voor de academische zitting. Door de overrompelende mediabelangstelling werd dan uiteindelijk toch maar gekozen voor de grotere zaal. Voor het overige was het programma niet verschillend van andere jaren, hoewel het traditionele concert 's avonds ditmaal moet sneuvelen.

Zoals dit aan een katholieke universiteit past, trok de academische stoet eerst naar de Sint-Pieterskerk om de eucharistieviering mee te maken. Kardinaal Godfried Danneels ging voor en eredoctor-kardinaal Walter Kasper hield de homilie. Hij stond stil bij het feit dat de Kerk al eeuwenoud is, maar dat het niet steeds even makkelijk is om het geloof vandaag in die historische traditie te plaatsen. Volgens Kasper zitten we in een overgangperiode waarbij gelovigen vooral proberen God te ontdekken in hun dagdagelijkse relaties met elkaar. Zo kan de Kerk zich blijven vernieuwen. De universiteit is in die context ook een plaats waar jonge mensen op zoek gaan naar kennis en geluk, weliswaar met met als grotere doelstelling om zo dicht bij God te komen.

TINTJE

Na deze woorden trokken de togati richting PDS, waar zij even dienden te wachten tot een bijzondere gast was gearriveerd. Dit jaar werd het koninklijke tintje verzorgd door Koningin Fabiola. Vooraleer de eredoctoraten uit te reiken, richtte de rector zich in het bijzonder tot de Koningin, "voor uw voortdurende belangstelling voor het wetenschappelijk onderzoek", en vervolgens tot kardinaal Danneels die onlangs zijn vijftiende verjaardag als bisschop vierde en tevens het ambt van grootkanselier van de universiteit bekleedt. "U bewaart afstand van het dagelijkse reilen en zeilen, maar u gaat niettemin door het vuur voor uw universiteit. De K.U.Leuven heeft onder uw kanselierschap de kans

gekregen om ten volle universiteit te zijn, om zich te concentreren op doorgedreven vrij onderzoek en onderwijs. U geeft raad als wij u erom vragen, maar u dringt uw visie nooit op." En zo zijn de banden met de inrichtende macht nog eens aangehaald.

Hierna begon de hoofdmoot van de academische zitting. Het uitspreken van de laudatio's voor de eredoctores is tegelijk echter ook het meest langdradige deel van de zitting. Wie in zijn eerste zin probeert te bewijzen dat "heterogene katalyse van uitzonderlijk belang is voor het industrieel proces", heeft uiteraard reeds de helft van zijn publiek in slaap gewiegd. Professor Boogaerts deed in de laudatio voor Catherine Verfaillie evenwel een verdienstelijke poging om in begrijpelijke taal het principe van stamcelonderzoek te verklaren. Erg interessant was ook de laudatio voor Mario Vargas Llosa, uitgesproken door professor Nadia Lie. Zij hield ook al een opgemerkte toespraak bij de openingszitting aan de KULAK in september. Na iedere laudatio, reikt de rector een bul uit aan de eredoctor. Vooral Verfaillie toonde zich zeer ontroerd bij het in ontvangst nemen van deze onderscheiding; zij oogste ook het meeste applaus.

Over de verdiensten van de eredoctores is al veel gezegd. De Peruaanse schrijver Mario Vargas Llosa kwam uitvoerig aan bod in de krant en op televisie en was daarmee veruit de populairste eredoctor. Op de receptie na de academische zitting verzamelden de schare vrouwelijke fans rondom hem om samen op de foto te staan. Dinsdagavond was er met hem een debat, diezelfde dag een interview in de krant en in de boekhandels van Leuven werden zijn boeken van onder het stof gehaald en kregen ze een prominent plaatsje om de verkoop wat aan te zwengelen. Onze *eigen* Catherine Verfaillie kreeg eveneens ruime mediabelangstelling met een programma op de televisie. Dinsdagavond mocht ze samen met haar promotor professor Boogaerts naar kasteel Stuyvenberg en waren ze

te gast bij koning Fabiola. Ook Walter Kasper kreeg de nodige media-aandacht in het televisiejournaal en de kranten.

De chemicus professor Gerhard Ertl werd haast vergeten tijdens het ganse gebeuren. Zo moest de Duitser het stellen met amper achttien tekstregeltjes in de huiskrant van onze Alma Mater waarin hij summier werd

te bestuderen in de nieren en hersenen. Zijn werk heeft eveneens een invloed in de immunologie en ontwikkelingsbiologie en in het inzicht in aandoeningen zoals de ziekte van Alzheimer. In 1999 heeft Simons het Max Planck instituut voor moleculaire celbiologie en genetica in Dresden mee helpen uit de grond stampen. Dit instituut wordt beschouwd als een referentiepunt voor het overkoepelende Europese wetenschapsbeleid.

Het dankwoord vanwege de eredoctores werd uitgesproken door Mario Vargas Llosa. In het Frans hield hij een betoog om het belang van de literatuur in de samenleving te onderstrepen. Niet alleen kan men via de literatuur een vrij en verantwoordelijke burger worden, de literatuur is ook een middel tot historische verandering. Via boeken kan een maatschappij zich immers blijvend in vraag stellen en kan er gewaakt worden over de vrijheid om te dromen en om nieuwe keuzes

voorgesteld. Ongetwijfeld heeft Ertl grote wetenschappelijke verdiensten geleverd, want hij kan rekenen op niet minder dan zeshonderd bijdragen in internationale wetenschappelijke tijdschriften.

VIRUSSEN

Kai Simons maakte bij zijn onderzoek gebruik van virussen om bepaalde processen

te maken.

Als laatste onderdeel van de zitting hield rector André Oosterlinck een verkort slotwoord. Daarin somde hij een aantal statistieken op waaruit blijkt dat Europa minder investeert in onderzoek dan Japan en de Verenigde Staten. Hij pleit voor een norm van drie procent die de economie zou moeten investeren in het onderzoek. De kille cijferloed viel enigszins uit de toon bij het serene en plechtige gedeelte van de zitting. Dat de aanwezigen niet steeds konden volgen, was geen probleem: "Zoals steeds vindt u de tekst van mijn toespraak op Internet". Gelukkig maar, want daar kan je ook lezen dat de rector eigenlijk ook wel gelooft in een ethische reflectie over het onderzoek en niet enkel specialisten wil kweken via het onderwijs. Jammer dat die ideeën aan bod kwamen, maar het is tenslotte de laatste keer om zich rechtstreeks tot de politici te richten voor de verkiezingen van 18 mei.

Thomas Leys
Kris Malefason

Ere wie ere-doctor toekomt

De traditie om eredoctoraten toe te kennen aan verdienstelijke personen uit het domein van de wetenschap of het brede maatschappelijke veld dateert van het einde van de negentiende eeuw. Sinds de jaren vijftig gebeurt dit aan de K.U.Leuven op de dag van het Patroonsfeest. Dit is steeds de maandag na O.L.V.-Lichtmis wanneer in Vlaanderen, zo zegt althans de website van de K.U.Leuven, traditiegetrouw pannenkoeken worden gebakken.

Eredoctor van de K.U.Leuven word je niet zomaar. Meestal gebeurt dit op voordracht van een faculteit, maar soms ook vanuit de universiteit als geheel. De dossiers van de kandidaten worden steeds met de grootst mogelijke vertrouwelijkheid behandeld. Men wil vooral vermijden dat de namen vooraf zouden uitlekken of — nog erger — dat een kandidaat zou te weten komen dat hij uiteindelijk niet is weerhouden voor deze onderscheiding. Het gebeurt ook dat verschillende universiteiten hun oog laten vallen op dezelfde persoon. Zo stond minstens één eredoctor dit jaar op

het punt in de prijzen te vallen bij een andere Belgische universiteit. Nog frapperanter was het eredoctoraat van Carla del Ponte, de openbaar aanklaagster bij het Joegoslavië-tribunaal in Den Haag. De K.U.Leuven had haar voorgesteld, maar was niet op hoogte dat ook de Franstalige vrienden van de zusteruniversiteit in Louvain-la-Neuve plannen in die richting hadden. Del Ponte ging er zelf vanuit dat zij op de desbetreffende dag van dé universiteit van Leuven een eredoctoraat zou ontvangen. Verwarring alom dus.

Natuurlijk proberen de universiteiten met opvallende namen naar buiten te komen: Dirk Frimout, Jacques Rogge, Toots Thielemans. In Leuven heeft men dan weer een lange traditie om staatsmensen of kerkelijke leiders te eren. De RUG gooit dit jaar de hoogste ogen met een eredoctoraat voor VN-Secretaris-Generaal Koffi Annan. Rector André De Leenheer is zelfs bereid de

dag van het feest van Dies Natalis te verplaatsen wanneer dit beter past in de agenda van Annan. Toch is niet ieder eredoctoraat een succes. Of je nu Juan Carlos van Spanje, André Leysen of Filip heet, altijd zal er wel een groep zijn dat het patroonsfeestje wil vergallen om wat voor reden dan ook. Dit jaar was Europees Commissaris van Handel Pascal Lamy het arme schaap toen hij mocht opdraven aan de Université Catholique de Louvain. Volgens de Assemblée Générale de Louvain, de studentenkoepel van Louvain-la-Neuve,

gesproken.

Ook studenten hebben trouwens de theoretische mogelijkheid om een eredoctor voor te dragen. Vorig jaar maakte studentenkoepel LOKO zich nog sterk dit jaar een eigen kandidaat te vinden. Van dit engagement is echter weinig tot niets in huis gekomen. Suggesties op een gele briefkaart blijven welkom op het redactieadres, zouden we zeggen.

Thomas Leys

Tussen Kerk en wereld

Fij woont dicht bij de paus, maar kardinaal Walter Kasper heeft nog andere verdiensten. Als vermaard theoloog werd hem vorige week een eredoctoraat aangereikt door de K.U.Leuven

Walter Kasper werd geboren in 1933 in Heidenheim/Brenz in Duitsland. Hij studeerde theologie aan de universiteit van Tübingen, waar een grote traditie in zijn vakgebied bestaat. Toen hij amper eenendertig was, begon hij als hoogleraar dogmatische theologie aan de universiteit van Münster, waar hij negen jaar bleef. In 1970 keerde hij terug naar zijn Alma Mater, om er tot 1989 professor te blijven.

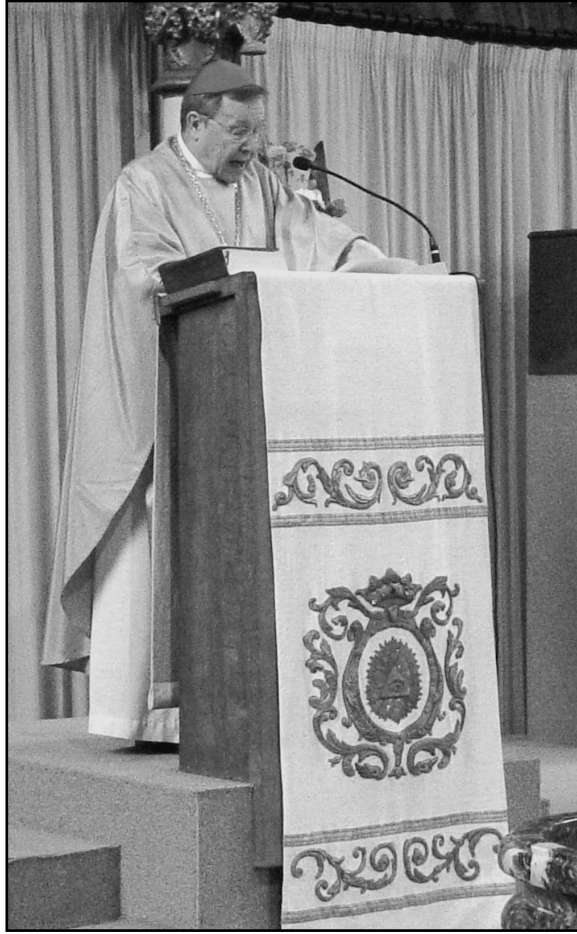
Naast zijn academische activiteiten bouwde Kasper ook een carrière uit binnen de Kerk. Hij ontving zijn priesterwijding in 1957. In 1979 werd hij consultant van het Secretariaat voor de Christelijke Eenheid en ging hij zetelen in de Wereldraad van Kerken, en in 1985 werd hij secretaris van de Bijzondere Bisschoppensynode, waar hij trouwens samenwerkte met onze eigenste kardinaal Danneels. In 1989 werd Kasper benoemd tot bisschop van Rottenburg-Stuttgart.

Sindsdien lijkt het alsof Kasper steeds prominenter binnen de katholieke Kerk wordt: hij zat in een commissie voor dialoog tussen katholieken en protestanten (1994), was secretaris van de Pauselijke Raad ter bevordering van de Eenheid der Christenen (1999) en *co-chair* van de commissie voor de religieuze betrekkingen met het jodendom (1999). In 2001 werd Kasper verheven tot kardinaal en meteen benoemd tot president van de bovenvermelde Pauselijke Raad en

de commissie voor betrekkingen met het jodendom.

OPENHEID

Uit de commissies die kardinaal Kasper bemant, blijkt meteen dat hij zich vooral

bezighoudt met oecumene - de bevordering van de eenheid tussen de verschillende godsdiensten, vooral de christelijke. Dat wil niet zeggen dat hij de orthodoxen en protestanten opnieuw wil onderwerpen aan het gezag van de Paus, wel dat hij tot een waardevolle dialoog met de geloofsgenoten van een andere strekking wil komen. Zoals het christelijke opinieblad Tertio schrijft: "Kasper zoekt niet naar de strakke uniformiteit, maar naar een rijke eenheid in verscheidenheid."

Toch is het volgens Kaspers promotor, professor Adelbert Denaux, eerder om zijn verdiensten op het gebied van de theologie dan om zijn leidende positie in de Kerk dat Kasper met het eredoctoraat wordt onderscheiden. Die verdiensten kunnen moeilijk onderschat worden: terwijl Kasper zelf in grote mate beïnvloed is door grote denkers als Pascal, Hegel en Heidegger, is zijn werk — onder andere *Glaube und Geschichte*, *Jesus der Christus* en de verzamelwerken *Theologie und Kirche* (I en II) — nu zelf een inspiratiebron voor vele jonge theologen.

De centrale ideeën van Kaspers theologie — zoals van de hele Tübingse school — zijn openheid, wetenschappelijkheid en kerkelijkheid. Openheid naar zowel andere christenen als naar de buitenwereld impliceert dat hij zich niet bezighoudt met wereldvreemde theologische spijstechnologie, maar vertrekt uit de bedoeling om Jezus

weer onder de mensen te brengen.

Maar omdat theologie een wetenschap is en geen godsdienst, durft Kasper ook kritisch zijn, wat ook bleek uit zijn publieke discussie met kardinaal Ratzinger over de verhouding tussen de wereldkerk en de lokale kerken. Die open wetenschappelijke dialoog vertrekt echter vanuit de Bijbel en de kerkelijke traditie. Zo kan de openheid ook werkelijk een onderwerp hebben, en kan de wetenschap zich ten volle ontplooiën door de historiciteit in aanmerking te nemen.

TOEGEJUICHT

Het is waarschijnlijk net door zijn sterke wortels in de wetenschap dat Kasper is kunnen uitgroeien tot de invloedrijke figuur die hij vandaag in de christelijke wereld is. Doordat hij immers zijn sporen al had verdiend in de theologie, moet het geen verbazing wekken dat de opgang van Kasper in de katholieke Kerk niet alleen door rooms-katholieken wordt toegejuicht.

Het woord dat het meeste wordt gebruikt om kardinaal Walter Kasper te omschrijven is 'bruggenbouwer': hij probeert - vaak met succes - verzoening te zoeken tussen rooms-katholieken en andere christenen, tussen christenen en joden, en vooral tussen Kerk en wereld.

Laurens De Koster

IN DEBAT MET MARIO VARGAS LLOSA

Globalisering als "The road to prosperity"

The bekendste doctor honoris causa dit jaar was wellicht schrijver Mario Vargas Llosa. Maar evenzeer was hij politiek actief en geëngageerd. Zo was hij presidentskandidaat in Peru in 1989, daarover schreef hij *De vis in het water*. Ook zijn journalistieke bundels getuigen van zijn engagement. Vargas Llosa was aanvankelijk lid van de communisten, om later een volbloed liberaal te worden.

Daarom ook organiseerde de sectie Spaanse Literatuur van de K.U.Leuven een debat over 'Culture, Politics, and Globalization'. Samen met eminente personen als Patrick Janssens, Paul De Grauwe, Dirk Frimout — die ons verzekerde dat hij het een goed debat vond — en anderen keken wij toe.

En dan waren er nog de mensen op het podium van de PDS natuurlijk. Naast Vargas Llosa waren dat Dirk Verhofstadt (VLD, broer van), staatssecretaris Eddy Boutmans (Agalev), onderzoeker Bert Cornillie en prof. José Lambert. Onderwerp was *Culture, Politics, and Globalization*.

De centrale stelling van Vargas Llosa is dat we niet minder, maar meer globalisering nodig hebben. Een globalisering van de economie en vooral van 'democratic culture'. Hij beklemtoonde dat niet het kapitalisme maar het protectionisme van de rijke landen de groei van de Derde Wereld belemmert. Kortom, 'open borders are the future'. Vargas Llosa gaf het voorbeeld van Zambia, Peru en Taiwan, die in de jaren zestig een gelijkaardige economie kenden maar sindsdien geheel anders evolueerden omdat Taiwan deelneemt aan de geglobaliseerde economie. Geen wonder dat ook hij Fort Europa bekritiseerde. De huidige

antiglobalistenbeweging moet niet rekenen op zijn sympathie. "Wie het systeem wil veranderen, moet dat van binnenuit doen. De beweging is te verdeeld en te vaag in haar doelstellingen". "De globalisering is zoals de zwaartekracht, er tegen protesteren is zinloos", luidde het ook nog.

TIERENDE

Niet zozeer om morele redenen ('moraal en politiek, u weet wel') maar ook uit eigenbelang moet het Westen daarom investeren in de Derde Wereld. Daarnaast is vooral het gebrek aan democratie en de welig tierende corruptie een hinderpaal voor vooruitgang.

Voor Eddy Boutmans vocht hieromtrent menige ideologische discussie uit met Vargas Llosa: 'akkoord, in Cuba mogen ze jouw boeken niet lezen. Maar in Peru kunnen ze ze niet lezen'. Llosa argumenteerde dat een moderne, liberale economie nodig is: een liberale economie zal immers ook de politiek moderniseren. Toch kon hij ook de aanpak van Blair appreciëren: een liberalisme met sociale correcties.

Ook met betrekking tot cultuur is Vargas Llosa een echte liberaal. Hij is niet enkel tegenstander van communisme, maar ook van elk nationalisme: een staat moet niet zorgen voor het voortbestaan van culturen, maar enkel voorwaarden voor cultuurbeleving garanderen. Ook wat betreft cultuur moet de vrije concurrentie gelden. Als een kleine cultuur aantrekkelijk genoeg is zal die wel overleven in een geglobaliseerde wereld

zonder dat men daar krampachtig moet over doen. Hij pleitte voor open, dynamische culturen, want 'nationalisme en cultuur zijn incompatibel'. Toch leek het ons dat Vargas Llosa wel erg makkelijk voorbij ging aan de amerikanisering die moeilijk kan worden ontkend, ook niet met een grapje over de invloed van de Franse filosofie aan de Amerikaanse universiteiten.

Vargas Llosa toonde zich ook een hevig voorstander van migrantenstemrecht. Net

Bovendien hebben we ze nodig om demografische redenen, voegde Verhofstadt toe.

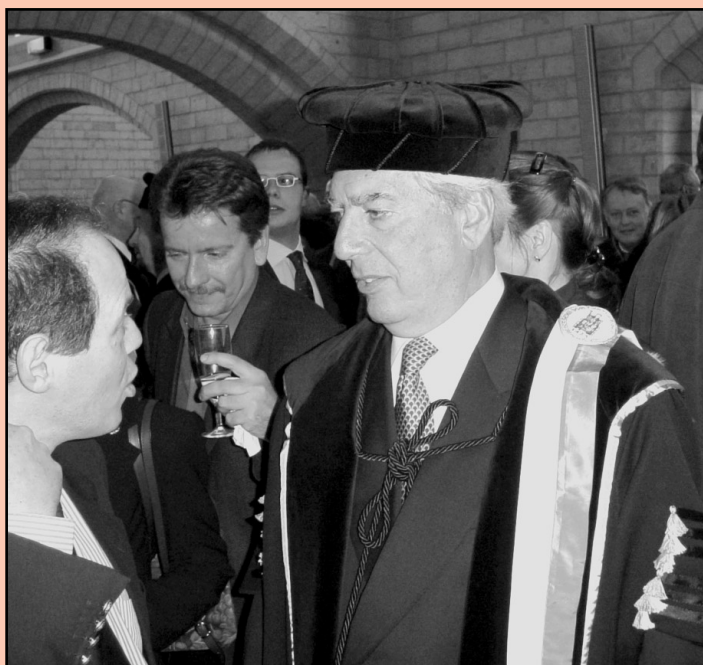
In zijn verhaal bleef Vargas Llosa een geëngageerd auteur, geen politicus. De in een democratie zo nodige kritische attitude kan namelijk geïnspireerd worden vanuit de literatuur. Het contrast tussen de literaire schoonheid en de grauwe realiteit stemt namelijk vaak tot nadenken. Bovendien zorgt literatuur ook voor verbondenheid tussen mensen.

Vargas Llosa sprak vooral over de dictatuur die hij zelf mocht ondervinden onder de in 2000 afgezette Fujimori. Diens regime was verre van democratisch: meer dan honderd medewerkers aan Vargas Llosa's presidentscampagne overleefden hun engagement niet. Hij haalde daarom ook uit naar Sharon en Chavez (Venezuela).

UTOPIESME

Vargas Llosa maakte de fout die wel meer liberalen lijken te maken. Vanuit het onderscheid tussen democratie en dictatuur of utopisme pleitte hij, evident, voor democratie. Maar snel wordt die gelijkgesteld met 'liberale democratie' en liberalisme; alsof elke andere stroming per definitie dictatoriaal is. Maar uiteraard doet dat niets af van zijn oprechte bekommernis om democratisering als weg tot modernisering en welvaart.

Lieven De Rouck

als Dirk Verhofstadt trouwens, in tegenstelling tot zijn politieke familie. Vargas Llosa ging dan ook in tegen de idee dat migranten bedreigend zouden zijn of een andere cultuur zouden verstikken. Migrantengroepen kunnen daarentegen nieuwe ideeën en (economische) impulsen geven.

“Wazzup dude, you're Belgian!”

Fet is ongeveer dertig graden onder het nulpunt. Minneapolis is een ijskoude stad in het noorden van de Verenigde Staten waar mensen enkel van de ene naar de andere koffieshop hollen om toch maar niet dood te vriezen. Uw Veto-reporter gaat het gevecht met de *arctic blaze* aan om eredoctor Catherine Verfaillie te interviewen in haar thuisbasis, het Stem Cell Institute van de University of Minnesota.

Deze universiteit is ongeveer de natte droom van elke Europese rector die opkijkt naar het Amerikaanse onderwijssysteem. De campus is ronduit gigantisch met ruim veertigduizend studenten die aan tientallen departementen les volgen. De universiteitswijk aan de Mississippi is ongeveer drie maal de oppervlakte van de Leuvense binnenring. Op de veertiende verdieping van Moos Tower wacht professor Verfaillie die net terug in het land is. Veto stelt voor: Catherine Verfaillie live vanuit de Verenigde Staten.

CHOCOLADE

Veto: *Wat betekent dit eredoctoraat voor u?*
Catherine Verfaillie: «Ik beschouw het als een erg mooie waardering voor mijn werk. Ik moet eerlijk bekennen dat het me echt iets doet om van mijn oude universiteit deze erkenning te krijgen. Het is een eer om van de Alma Mater dit eredoctoraat te ontvangen. Eigenlijk is het wel speciaal, want ik ben, denk ik, de eerste alumna van de K.U.Leuven die er een krijgt.»

Veto: *Hoe wordt uw eredoctoraat hier ontvangen?*

Verfaillie: «Aan de Amerikaanse universiteiten bestaan eredoctoraten eigenlijk niet. Ik denk dat ze hier niet echt snappen welke grote eer het is. Mijn medewerkers zijn vooral tuk op de chocolaatjes die ik heb meegebracht. De ontmoeting die ik had met koningin Fabiola is ook een populair gespreksonderwerp. Wel snappen de meeste mensen niet dat België twee koninginnen heeft en ook het strikte ceremonieel van het Leuvense patroonsfeest wekt heel wat verbazing. De toga's en dergelijke bestaan hier niet. Bovendien hanteren we een nogal informele werksfeer in dit centrum, dus het contrast wordt nog wat groter.»

Veto: *Uw labo doet onderzoek naar stamcellen, wanneer verwacht u dat uw resultaten in de praktijk zullen gebracht worden?*

Verfaillie: «In dit centrum werken we met tientallen medewerkers en studenten aan ons onderzoek. Ik verwacht dat we echter pas binnen vijf tot tien jaar onze resultaten in de praktijk zullen brengen. Vanuit stamcellen zijn we op zoek naar behandelingen voor bijvoorbeeld botziekten, diabetes en Parkinson. Stamcellen blijken daar een bijzonder werkbaar basis voor te zijn. Het duurt dus wel nog even voor we echt de behandelingen kunnen uitvoeren, maar er is hoop voor heel wat

mensen die nu lijden aan bijna onbehandelbare ziekten.»

Veto: *Is er een strikte ethische controle op uw onderzoek?*

Verfaillie: «Jawel, we hebben binnen dit centrum een adviserende ethische raad. Daarin zetelen externe experts die ons onderzoek opvolgen en de ethische vraagstukken behandelen. Het is een feit dat er nog controverse over het onderwerp is.»

Veto: *Trekt uw onderzoek niet de aandacht van het bedrijfsleven?*

Verfaillie: «Inderdaad en dat is nodig om later de behandelingen ook in de praktijk te brengen. De universiteit of de overheid beschikt niet over voldoende middelen om ons onderzoek te commercialiseren. We hebben de input uit het bedrijfsleven nodig om vanuit onderzoek betaalbare behandelingen te ontwerpen.»

Veto: *Geeft u zelf ook nog les?*

Verfaillie: «Weinig, net zoals ik nog maar werk als arts. Het is wel zo dat ook studenten in de labo's meewerken. Vanaf volgend jaar organiseren we ook een aanvullende universitaire cursus in stamcellenonderzoek. Daarvoor hebben we een staf van een tiental professoren samengesteld die met een interdisciplinaire aanpak de studenten wegwijs zullen maken in stamcellenonderzoek.»

Veto: *Bent u van plan in de VS te blijven?*

Verfaillie: «Voorlopig toch nog even. Ik zie wel wat de toekomst brengt. Ook een terugkeer naar Europa behoort tot de mogelijkheden. Nu blijf ik toch nog wel een tijdje zoet met wat ik hier doe.»

OORLOG

Na een bezoek aan de labo's van professor Verfaillie gaat het richting School of Journalism. Daar is de thuisbasis van *The Minnesota Daily* gevestigd, het studentenblad

samen. Verschillende bedrijven hebben er voor gezorgd dat de redactielokalen volledig zijn uitgerust met alle mogelijke technische snufjes. Niemand lijkt echter iets te weten over het Leuvense eredoctoraat. Wat wel aan de orde is, is de kwestie Irak. De anti-oorlogsbeweging groeit elke dag. In zowat elke straat kan je de 'Say no to War'-borden zien. Op de campus verschijnen steeds meer pamfletten die oproepen tot protest.

Die staan in schril contrast met de wervingskantoren van het leger die overal te vinden zijn. Veto sleurt een willekeurige voorbijganger in een koffieshop om de mening van de Amerikaanse jeugd over internationale onderwerpen te horen. Branden is 21 en studeert Noors en — jawel — Nederlands. Tussen twee lessen door heeft hij even tijd.

Branden: «De meeste studenten hier hebben geen benul van wat een internationale context is. Meestal zijn ze tegen Al Qaeda en Irak omdat de berichtgeving over die onderwerpen helemaal door oorlogsretoriek is gekleurd. De mensen zijn vooral bang. Het is trouwens zo dat de meeste nieuwszenders slechts enkele minuten besteden aan internationale onderwerpen. De rest van het nieuws is gevuld met sport, weer en allerlei *small stories*.»

Veto: *Is niemand dan kritisch tegenover dat soort verslaggeving?*

Branden: «Soms vind je wel iemand die iets meer te zeggen heeft dan dat we Irak moeten platbombarderen. De tegenstanders van oorlog weten eigenlijk evenmin waar het over gaat. Zij willen gewoon niet dat er Amerikaans bloed vloeit in een ver land. De meer genuanceerde meningen vind je bij studenten die politieke wetenschappen studeren of internationale betrekkingen. De rest eet hamburgers, kijkt televisie en gaat naar het NBA basketbal.»

Veto: *Maak je er nu geen karikatuur van?*

Branden: «Dude, geloof me, dit is het land van karikaturen. Alles wat je ooit in een Amerikaanse film hebt gezien kan je hier terugvinden. Neem een bus en kijk naar

de mensen: je gelooft je ogen soms niet. Wat wel moet gezegd worden, is dat iedereen hier nog met elkaar praat. Er is een soort gemeenschapsgevoel dat lijkt te werken.»

Veto: *Hoe is het studentenleven hier in Minneapolis?*

Branden: «Er zijn bijzonder veel activiteiten. Sport is razend populair. Veel studenten spelen basketbal of ijshockey. De topteams van de universiteit spelen op een bijna professioneel niveau. Uitgaan is ook leuk, maar de clubs en bars sluiten om twee uur ten laatste.»

DRONKEN

«*Dinkytown* is de wijk naast de campus waar er veel studentgerichte restaurants en café's zijn. Onder de leeftijd van 21 kan je wel geen alcohol drinken. Als studenten toch drinken zijn ze meestal bijzonder dronken. Er zijn er ook die massa's weed oproken. Het lijkt eigenlijk alsof het verbod om te drinken een omgekeerd effect heeft.»

Veto: *Hoe staan Amerikaanse studenten tegenover Europa?*

Branden: «Wel, ze weten dat het bestaat, dat er oude gebouwen en monumenten zijn en dat er heel wat verschillende landen zijn. Neen, ernstig, ik denk dat de meeste jongeren wel eens naar Europa willen reizen. Al is het maar om langer te kunnen uitgaan dan even na middernacht. Of ik er zou willen wonen weet ik niet. Amerika is

De meer genuanceerde meningen vind je bij studenten die politieke wetenschappen studeren of internationale betrekkingen. De rest eet hamburgers, kijkt televisie en gaat naar het NBA basketbal.

leuk omdat mensen hier echt hun plannen kunnen waarmaken. Dat is een soort vreemde magie die je enkel hier vindt.»

Ruben Dewaele

Foto's Thomas Leys

Leuven serveert een bruisende cultuurcocktail

Leuven presenteert zich van alle kanten als een 'eeuwenoude' maar tegelijkertijd 'springlevende' stad. Op cultureel vlak besloot ze haar dynamisch imago te versterken door middel van een grootse cultuurhappening. Zowat alle professionele culturele organisaties werden bijeen geroepen om een gezamenlijk project uit te werken. Het resultaat is Kulturama: een dwarsdoorsnede van wat Leuven te bieden heeft op het vlak van hedendaagse cultuur.

Kulturama is niet alleen een belangrijk communicatiemoment, het is vooral een cultureel feest dat de toeschouwer op zes locaties 64 voorstellingen aanbiedt gaande van theater, over muziek, dans, film, nieuwe media tot beeldende kunsten. De bedoeling is dat dit initiatief jaarlijks wordt herhaald. Het stadsfestival vindt plaats op donderdag 13 tot en met zaterdag 15 februari. Hiermee richt Kulturama, in tegenstelling tot bijvoorbeeld De Volle Tent, zich niet louter op studenten maar wil ze een breder publiek aanspreken. De prijzen kunnen echter bezwaarlijk studentonvriendelijk genoemd worden. Sommige voorstellingen zijn gratis, voor andere betaal je 6 euro. Films kan je al vanaf 4,5 euro bekijken. Voor de culturele veelvraat is een reductiepas interessant. Deze kost 10 euro en geeft recht op een reductie van 3 euro per voorstelling.

POLYFONISCH

Zelfs als ben je allesbehalve een culturele veelvraat, dan nog is de kans klein dat je binnen het uitgebreid programma

niets naar je gading zal vinden. De verschillende partners hebben speciale inspanningen geleverd om tijdens Kulturama net dat ietsje meer te bieden aan het publiek. Unieke projecten en speciale voorstellingen werden uitgewerkt.

Zo programmeert het cultuurcentrum onder andere een uniek optreden van Raymond Van het Groenewoud samen met het Vlaams Radio Orkest en Koor, FABULEUS jongerentheater en Braakland/Zhebuilding tonen nieuw materiaal, de Cultuurcoördinatie K.U.Leuven pakt uit met een multimediaal polyfonisch project, Cinema Zed biedt een speciaal filmprogramma aan en Beeld Beeld toont werk van tekenaar Dave McKean. Het Stuk haalt internationaal gerenommeerde voorstellingen van onder andere Isabelle Schad en Motus naar Leuven.

Ook het Artefactfestival rond kunst en nieuwe media, dat van 10 tot en met 15 februari het Stukgebouw inpalmt, vindt aansluiting bij Kulturama. En alsof dat nog niet genoeg was, breidt De Kunstbank een mooi einde aan What 1 en organiseert de Cera Foundation een tentoonstelling met werk van Guy Mees, Hans Op de Beeck, Messieurs Delmotte en Maarten Vanden Abeele. Het Festival van Vlaanderen brengt een Valentijnsprogramma met liederen en gedichten uit de 16de eeuw.

MENGLMOES

Naast deze voorstellingen werden twee specifieke projecten uitgewerkt die het geheel nog versterken. De cel erfgoed van de stad Leuven heeft het VJ-collectief Monodot de opdracht gegeven om een 7-tal videoloops te maken. Het wordt een mix

van hedendaagse elementen en historische beelden van de stad. De loops worden op verschillende locaties getoond, soms zelfs op grote schermen.

Het tweede project is het muziekfestival dat doorgaat op zaterdag 15 februari. Op vijf plaatsen in de stad worden concerten aangeboden, elke locatie met een eigen specifiek profiel, gaande van Vlaamse rock tot drum&base. Kortom, de stad Leuven wil met een groots opgezette mengelmoes van

uiteenlopende stijlen en cultuurvormen het publiek naar Kulturama lokken. Afwachten of deze cocktail in de smaak zal vallen.

Dieter Vandenbroucke

Voor meer info kan u terecht op www.kulturama.be

SACRAAL SEKSLEVEN VAN DE OUDHEID BLOOTGELEGD

Een mooie dag maken in het oude Egypte

Onder de titel "Een mooie dag maken" start woensdag een tentoonstelling in het Erasmushuis op de afdeling Oude Geschiedenis van de faculteit Letteren. De pronkstukken van de tentoonstelling zijn ostraca uit de tweede eeuw voor Christus. Veto vroeg Mark Depauw, postdoctoraal FWO-onderzoeker voor het Fonds voor Wetenschappelijk Onderzoek, om wat uitleg.

Veto: Wat is nu eigenlijk een ostracon?

Mark Depauw: «Ostracon komt van het Grieks en verwijst naar een beschreven potscherf. Ostraca werden dikwijls gebruikt voor kleine onbelangrijke teksten maar ook voor bijvoorbeeld taxkwitanties.»

Veto: Hoe oud zijn de ostraca die te zien zijn op de tentoonstelling?

Depauw: «Heel exact kunnen we dat niet nagaan natuurlijk; we kunnen de ostraca enkel dateren aan de hand van het schrift. Op de scherven is geschreven in het Demotisch, een cursieve vorm van het hiërogliefenschrift. Het Demotisch is te situeren in de zevende eeuw voor Christus tot de vijfde eeuw na Christus. Op basis van de specifieke vorm van het schrift op deze twee ostraca kunnen we opmaken dat ze afkomstig zijn uit ongeveer de tweede eeuw voor Christus.»

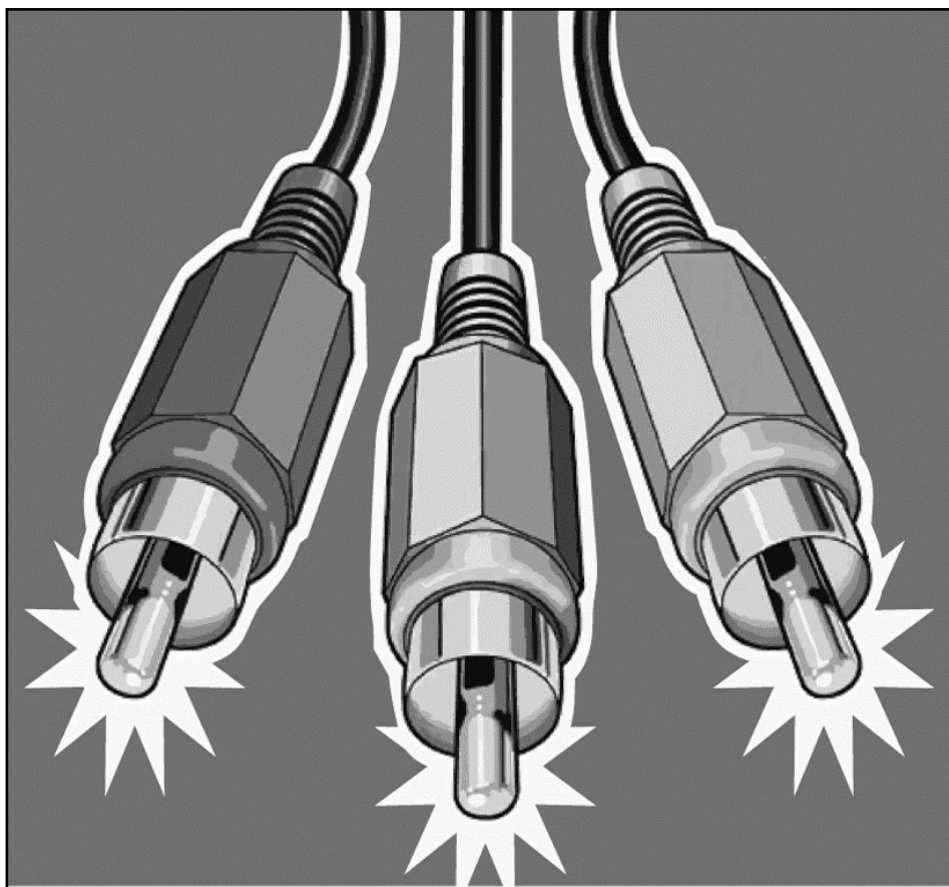
Veto: Wat staat er op de ostraca?

Depauw: «De inhoud van de tekst is nogal opmerkelijk. Het gaat om een religieuze tekst, wat heel merkwaardig is voor een potscherf. Op potscherven vindt men doorgaans onbeduidende teksten. Op deze ostraca staat een soort hymne voor twee godinnen, Ai en Nehemanit, geschreven. Zelfs voor egyptologen zijn dit vrij onbekende godinnen. Het interessante is dat één van de godinnen, Ai, enkel voorkomt in een bepaalde stad in Egypte. Hierdoor kunnen we de ostraca ook geografisch situeren.»

«De tekst op de fragmenten is niet zo duidelijk, maar we kunnen er wel uit opmaken dat men beschrijft hoe men "een mooie dag" moet maken, zeg maar hoe men elke dag van het leven moet genieten. In de tekst doet men een oproep om goed te eten, drinken, dronken worden en seks te hebben ter ere van de godinnen. Egyptologen namen altijd aan dat de oude Egyptenaren een kuis volk waren, maar bij het lezen van deze tekst is die illusie wel volledig doorprikt.»

Annick Lories

De tentoonstelling "Een mooie dag maken" loopt van 12 februari tot en met 28 februari op de agora van de 6de verdieping van het Erasmushuis. Op woensdag 12 februari geeft Mark Depauw een lezing in het kader van deze tentoonstelling in MSI 00.14 om 20u. De toegang voor zowel de tentoonstelling als de lezing is gratis.

ARTEFACTFESTIVAL

KUNST EN NIEUWE MEDIA IN VLAAMS-BRABANT
10 15 FEBRUARI 2003 - KUNSTENCENTRUM STUK LEUVEN

→ DANS → THEATER → MUZIEK → PERFORMANCE → VIDEO
→ WORKSHOPS → INSTALLATIES → TENTOONSTELLING

ARTEFACT IS EEN INITIATIEF VAN:

PROVINCIE
VLAAMS-BRABANT

TICKETS & INFO: 016/320320 | TICKETSTUK.BE
WWW.ARTEFACT.VLAAMSBRABANT.BE

Kruipende t-shirts en rondrijdende camera's

In het kader van Artefact, een festival over nieuwe media, ontwikkelt choreografe Isabelle Schad in het Stuk een aparte versie van haar project **The better you look the more you see**. Donderdag en vrijdag krijgt het Leuvense publiek het resultaat te zien. De Duitse ziet het alvast zitten: "Het publiek in deze stad is veel gewoon en staat gewoonlijk erg open, meer nog dan in Berlijn."

De Labozaal zal worden omgevormd tot een plaats die het midden houdt tussen een lounge en een klassieke theaterzaal. Welke bedoeling heeft Schad (ex-Ultima Vez) hiermee, en wat kan het publiek verwachten?

Isabelle Schad: «We vertrokken bij het concept van drie mogelijke ruimtes waarin onze voorstelling zou kunnen worden opgevoerd: een normale theaterzaal, een lounge en een expositieruimte. In Leuven beginnen onze voorstellingen pas om tien uur 's avonds, en bovendien heeft de Labozaal iets van een club. Daarom kozen we om deze ruimte te beschouwen als een lounge, en dat te laten botsen met enkele klassieke theaterconventies. Zo stellen we de relatie tussen de performers en het publiek stevig in vraag. Dat betekent niet dat het publiek zal meespelen, maar hun waarneming zal veel scherper zijn.»

Veto: Voor dit project gebruik je dans, video, tekstfragmenten, elektronische muziek, bewerkt

fotomateriaal. Heb je het gevoel dat je het allemaal nog wel in de hand hebt?

Schad: «Ik hoef alles niet onder controle te hebben. Ik werk samen met een heleboel kunstenaars op dit project. We praten heel veel over het concept en wat we ermee willen zeggen, en dan laat ik het aan hen over. Ik verlies alle controle over wat ze doen, maar ik hou van de verrassingen die ik op deze manier krijg. Het resultaat gaat soms veel verder dan in mijn stoutste dromen.»

KWAAD

«Er wordt ook erg weinig vastgelegd over wat het publiek precies zal te zien krijgen op een voorstelling: we streven naar een real-time kunst. We beslissen op het moment zelf welk materiaal we gebruiken. We hebben een database met vele duizenden foto's, bijvoorbeeld. Het contact met het publiek zal erg belangrijk zijn voor de keuze van wat we zullen tonen. Het is immers niet onze bedoeling om een boodschap uit te dragen of onze visie voor te stellen, maar wel om een open blikveld te geven aan de toeschouwer. Een voorstelling is voor mij geslaagd als die interactie met het publiek inderdaad een grote rol heeft gespeeld. En ik voel het wel als dat gebeurt. Ik vind het prima als een toeschouwer zich kwaad afkeert van een bepaalde visualisatie van een idee, en zich op iets anders concentreert.»

Veto: Je voerde dit project ook al uit in Berlijn. Verwacht je dat de Belgische toeschouwers anders zullen reageren?

Schad: «Ik heb de indruk dat het Belgische

publiek meer gewoon is. Zeker hier in Leuven, een universiteitsstad, heeft men meer gezien en staat men meer open voor het experiment. Het ligt ook aan de nabijheid van Brussel, waar veel jonge kunstenaars aan het werk zijn en modern theater opgevoerd wordt. Je hebt dat ook wel in Berlijn, maar, toch reageert men hier veel positiever op dit soort werk.»

ALSOF

Veto: In de voorstelling komen voorwerpen tot leven. Wat moeten we ons daarbij voorstellen?

Schad: «In het dagelijkse leven wordt het levende lichaam steeds meer beschouwd als een dood voorwerp. Kijk maar naar het hele fashion-gedoe: je lichaam is van glad plastic en daar moeten dan mooie kleren rond. Als je dat idee doortrekt, zijn het voorwerpen zoals kleren die eigenlijk tot leven komen, zoals een t-shirt in onze voorstelling. Of een mobiele camera, die langsheen levensloze lichamen rijdt en ze filmt als vreemdsoortige objecten.»

Veto: Het publiek krijgt al die elementen en media voorgeschoteld, en moet daarmee zijn eigen constructie opbouwen...

Schad: «Inderdaad, het draait allemaal om de interpretatie van de gegevens en de gedachten die wij doorgeven.»

Veto: ... maar wat is dan de verantwoordelijkheid van jou als kunstenaar?

Schad: «Ha! Wel, het is onze rol om zoveel mogelijk uit te nodigen tot een open blik. Wij reiken suggesties en mogelijkheden aan, in de vorm van verschillende media die door

hun combinatie voor nieuwe betekenissen zorgen. Maar dat gebeurt niet willekeurig! We bieden niet zomaar toevallige elementen aan. We proberen vanuit het moment zelf bewust te kiezen wat we doen. Het heeft ook te maken met onze manier van acteren: we 'spelen' niet in de zin dat we doen alsof. Het heeft ook niks te maken met gevoelens herbeleven, of met echt voelen wat je speelt. Het heeft eerder te maken met vanuit het ogenblik zelf beslissen wat je doet, vanuit het contact dat je met het publiek hebt. En dat vergt concentratie.

Jeroen Versteede

The better you look the more you see is te bekijken in het Stuk, Naamsstraat 96, op donderdag 13 en vrijdag 14 februari, om 22u 00. Tickets kan je bestellen op ticket@stuk.be of op 016/320 320. Of je kan er winnen door ons te mailen.

Veto geeft tickets weg!

Stuur snel een geconcentreerd mailtje naar better@veto.be en win een van de 2 duotickets voor **The better you look the more you see** op donderdag 13 februari om 22u 00 in het Stuk.

VETO'S VISITATIECOMMISSIE (10): ONDERHANDELINGSTECHNIEKEN BIJ GENERATIECONFLICTBEHEERSING

Oordeelt of gij zult geoordeeld worden

De levenskwaliteit en de leskwaliteit van de student worden sinds jaar en dag bewaakt door respectievelijk Veto en de visitatiecommissie, maar wie kijkt er toe op het eerlijke verloop van de examens? Een uitzonderlijke afvaardiging van de bevoegde commissie verhielp dit euvel met een stevige undercover-opdracht.

U kent ze wel: de klamme handjes, opdringerige loopneuzen, knikkende knieën, onbeheersbare darmsamentrekkingen, simultaan verlopende zenuwtrekjes van de rechterwenkbrauw en de linkerliessstreek, massa's wazige blikken en liefst nog allemaal tegelijkertijd. Het zijn de secundaire kenmerken van wat wel eens op de gemeenschappelijke noemer van 'de examenperiode' geplaatst wordt. Van dit alles echter geen sprake bij uw visitatiecommissielid. Hij is hier immers niet om zijn toekomst te laten afhangen van de absolute willekeur van een prof. Hij is hier om zélf te oordelen want zegt ons lijfboek niet 'oordeelt of gij zult geoordeeld worden' of zoiets?

Een kanjer van ruim driehonderd bladzijden met opvoedkundige tips als cursus is net iets te veel van het goede. Daarom besluit ik de kloefer links — naast die liessstreek — te laten liggen voor mijn persoonlijke ervaringen. Aristoteles leert ons namelijk dat de wijsheid uit de ervaring voortkomt en met dit antieke truukje neem ik me dan ook voor de betrokken prof gepast van repliek te dienen.

Als ik iets voor tien binnengeroepen word, is professor Metsys reeds achter op het schema. Hoewel dit de pret niet zou mogen bederven, verloopt de verwelkoming eerder koeltjes: de prof werpt me een bedenkelijke

blik toe. Achteraf bleek dit te maken te hebben met mijn extreem korte rokje en dito ingesneden décolleté, waarvan uit de voorafgaandelijke research was gebleken dat het mogelijk beïnvloedende factoren zijn bij

Steekkaart XI

Onderhandelings technieken bij generatieconflictheersing

Professor: Quinten Metsys

Wanneer: vrijdag 24 januari om 9u56 (9u45), einde om 11u07 (10u45)

Wie: ongeveer 21 studenten, 2e en 3e jaar sympologie

Pauze: op schandelijke wijze ontzegt

Opmerking: De redactie is niet verantwoordelijk voor gebeurlijke gelijkenissen met bestaande voorvallen of personen. Zulke overeenkomsten berusten immers op toeval of andere toespelingen van het lot.

de evaluatie van een examen. Dat dit alleen voor vrouwen geldt was een eerder spijtige inschattingfout. De eerste veldslag mocht dan verloren zijn, er was gelukkig nog een hele oorlog te gaan.

Met mijn zorgvuldig gelakte nagels kies ik twee examenopdrachten uit het gepresenteerde hoopje en zet ik me onopvallend tussen de overige examinandi. Nauwkeurige observatie van mijn lotgenoten bevestigt de bovenstaande secundaire kenmerken van 'de examenperiode' en net voor mijn blik helemaal wazig dreigt te worden maakt een bevallige assistente me attent op het feit dat ik reeds aan de beurt ben.

Gelukkig is een voorbereiding even nuttig als pilletjes tegen vlieg angst in een neerstortende jet en met het volle vertrouwen in eigen kunnen zoek ik toenadering tot de prof. Metsys verbaast me echter met de slechtste opener die ik ooit te horen kreeg: "De eerste vraag!"

Het feit dat ik zijn koffie gebruik om mijn keel te spoelen maakt de sfeer er niet ontspannender op, maar ik lees ongestoord voor: "De volwassen wereld pikt voortdurend elementen op uit de jeugdcultuur;

het spel van voortdurende vernieuwing is het enige wat jongeren hiertegen kunnen inbrengen." Breng deze uitspraak in verband met de cursus en becommentarieer." Qua luisterbereidheid zit het wel snor bij professor Metsys en hij bevestigt me dat dit geen retorische vraag is. De ervaringsgebonden aanpak ligt dan ook voor de hand: "Mijn ma zegt altijd..." Na anderhalve minuut komt de prof reeds tussen; tot zover voor de luisterbereidheid. Om de boel wat op te vrolijken besluit ik de tweede vraag op een metaforische manier te benaderen, wat leidt tot een minutieus uitgewerkte vergelijking tussen het weerbarstige karakter van een tiener en het paargedrag van de Patagonische woelarend. Opnieuw laat professor Metsys' luisterbereidheid het afweten. Een kleine cirkelbeweging in zijn zorgvuldig afgeschermd notaboekje verraadt het eindoordeel. "Het is allemaal één groot complot!" roep ik uit en teleurgesteld slenter ik de deur uit.

Hoewel ik me moeiteloos bij het oude adagium 'cuius vak, illius est puntentoekening' kan neerleggen, neem ik me reeds voor het hier niet bij te laten. Het oordeel van de commissie is dan ook eenduidig en vernietigend: de edele kunst van het gepast afnemen van een examen staat nog in haar kinderschoenen.

Joris Beckers

Na de examens, de depri-films

Cinema Zed gaat haar tweede jaar in. Behalve met een exponentieel stijgend aantal bezoekers, doet de niet-commerciële cinema dat met dezelfde formule als vorig jaar: een maandelijks wisselende cocktail van recente releases, filmklassiekers, retrospectieven en buitenbeentjes die je misschien nooit meer terugziet.

Een van die buitenbeentjes in februari is de langspeelfilm **W.O.L.F.** van het theatercollectief SKaGeN. Het is niet de eerste keer dat een theatergezelschap zich aan het filmgenre waagt: enkele maanden geleden was **Goldfish Game** van Jan Lauwers' Needcompany te zien in Zed. Die film was een mislukking te noemen: de acteerprestaties waren al te theatraal en het scenario, het vervolg op een toneelstuk, veel te overdreven en expliciet. Het filmische aspect bleek men enkel na te streven met een goedkoop Dogma-jasje. Er valt dan ook meer te verwachten van **W.O.L.F.**, waarvan enkele acteurs (Bruno Vanden Broecke, Peter Van den Eden, Barbara Sarafian.) de camera alvast gewend zijn.

Iets minder experimenteel maar even interessant is dan weer de retrospectieve rond David Cronenberg. Diens meesterwerken **Dead Ringers** (1988), **The Fly** (1986) en **Existenz** (1999) werden heropgevoerd naar aanleiding van zijn nieuwste film, het eveneens geprogrammeerde **Spider**. Daarin wordt de kijker opgesloten in het gestoorde hoofd van Dennis (Ralph Fiennes), die via flashbacks terugblikt op zijn dramatische jeugd. Dat geeft geen aanleiding tot barokke horror of expressionistische hersenspinsels, maar tot wel een strak minimalistische, griezelige vertekening van de feiten.

KUNGFOETBAL

Wat een geluk dat er ook aan wat luchtiger werk gedacht is. Zo gingen critici overall ter wereld plat voor het Hong Kongse **Shaolin Soccer** (2001), een hilarische kungfoetbal-film waarvan vorig jaar enkel de trailer de Leuvense bioscopen haalde. **L'Auberge Espagnole** (2002) ligt dan weer in het collectieve geheugen van elke studerende filmganger. De vrolijke fratsen van Xavier in het studentenhuis in Barcelona zijn onlangs reeds bezongen op deze pagina's, die zich toen afvroegen of de film een lang uitgevallen Erasmus-reclamespot was, dan wel gewoon een uitstekende *feelgood*-movie.

Dé aanrader van deze maand is evenwel het prachtige Belgische **Les Enfants de l'Amour** (2001). Commerciële bioscopen probeerden dit kleinood koste wat kost te verstoppert in de kleinste zaaltjes en op de meest onmogelijke uren, maar niets kon verhinderen dat het erg werd gesmaakt door de enkelingen die het zagen, en dat het nu aan een hopelijk langer tweede leven begint. **Les Enfants de l'Amour** volgt in documentairstijl een gezin met twee vaders, en vooral dan de kinderen die de vrucht waren van hun tijdelijke liefdes voor de moeder. De Gentse regisseur, Geoffey Enthoven, fictionaliseerde het materiaal dat hij tijdens het maken van een afgelaste documentaire verzamelde. IJzersterke acteerprestaties (let vooral op de kinderen) en een pijnlijke afstandelijkheid bezorgden deze film alvast de Publieksprijs op het Internationaal Filmfestival van Gent.

Jeroen Verstele

Het volledige programma vind je op www.cinemazed.be

Winnaar breinbreker

Er wordt wel eens beweerd dat studenten tijdens de examens veel tijd hebben. Dat heeft alvast onze breinbrekerwedstrijd bewezen. We ontvingen maar liefst 163 inzendingen, waarbij ook het academisch personeel zich liet opmerken met hun puzzelvaardigheid. 151 mensen wisten het juiste antwoord op de vraag: "Wie schreef het artikel: 'Rector in de adelstand verheven'?" Het juiste antwoord was **David**.

De volledige oplossing:

Lokaal 1: Geertrui - Spuitwater - Studio Brussel - Computer - "Brand in de Alma"

Lokaal 2: Jeroen - Red Bull - Scorpio - Potlood - "Dansen zonder schoenen"

Lokaal 3: Caroline - Chocomelk - Klara - Stylo - "Eredoctoraat voor prins Laurent"

Lokaal 4: **David** - Koffie - 4FM - Typemachine - "Rector in de adelstand verheven"

Lokaal 5: Thomas - Pint - Donna - Vulpen - "Alcoholverbod op de Oude Markt"

Een onschuldige kinderhand bepaalde dat Nele Van Beveren (1ste kandidatuur burgerlijk ingenieur) de gelukkige winnares is van de Acco-boekenbon van 100 euro. Gefeliciteerd! Dank aan alle deelnemers die binnenkort ook hun kans opnieuw kunnen wagen in een nieuwe, uitdagende wedstrijd.

Grand Café La Royale
het eet-, praat- en leescafé
tegenover het station in Leuven

dagmenu en à la carte, snacks, ijsjes
en ... tapbieren en groentesappen, warm en
sterk en ... elke dag diverse (inter)nationale
dagbladen, tijdschriften en ...

elke dag open tot 1 uur 's nachts

ZED CINEMA

PROGRAMMA VAN 12 T.E.M. 18 FEB 2003

WOENSDAG 12 FEB

15u JEUGDFILM: TOOTLETUBS & JYRO
20u Q-O2: LOST AND FOUND
22u30 THE FLY

DONDERDAG 13 FEB

15u RATTLE AND HUM
17u DON'T LOOK BACK
20u RATTLE AND HUM
22u30 24 HOUR PARTY PEOPLE

VRIJDAG 14 FEB

15u 24 HOUR PARTY PEOPLE
17u RATTLE AND HUM
20u 24 HOUR PARTY PEOPLE
22u30 DON'T LOOK BACK

ZATERDAG 15 FEB

15u DON'T LOOK BACK
17u RATTLE AND HUM
20u DON'T LOOK BACK
22u30 24 HOUR PARTY PEOPLE

ZONDAG 16 FEB

15u JEUGDFILM: TOOTLETUBS & JYRO
20u LES ENFANTS DE L'AMOUR
22u30 THE FLY

MAANDAG 17 FEB

20u THE FLY
22u30 LES ENFANTS DE L'AMOUR

DINSDAG 18 FEB

20u LES ENFANTS DE L'AMOUR
22u30 THE FLY

RETROSPECTIEVE DAVID CRONENBERG

THE FLY

David Cronenberg / USA / 1986 / 1u 35min / Met Jeff Goldblum, Geena Davis, John Getz, e.a.

Sam Brundle is een briljante, maar wereldvreemde wetenschapper, wiens leven volledig in het teken staat van de 'teleportatie'. Wanneer hij zelf de test waagt en in de cabine stap, blijkt dat de teleportatie-techniek werkt. Meer nog, Brundle voelt zich energiek en volledig herboren. Dit aanvankelijk positieve neveneffect loopt dramatisch uit de hand wanneer Sam na verloop van tijd vreselijke schurft krijgt en ledematen begint te verliezen... "Heartbreakingly sad. Disturbingly gory. Cronenberg's finest hour." (EFLMCRITIC.COM)

LES ENFANTS DE L'AMOUR

Geoffrey Enthoven / België / 2001 / 1u 30 min / Met: Nathalie Stas, Olivier Ythier, Jean-Louis Leclercq, Winnie Vigilante, e.a...

Geoffrey Enthoven deed in opdracht van vzw CLM- & Arbre de vie onderzoek naar het lot van kinderen van gescheiden ouders. Wanneer de opnamen begonnen trokken de geïnterviewden zich op het laatste moment terug. Het materiaal dat deze Gentse documentaire maker in de loop van zijn onderzoek had verzameld was zo sterk dat hij besloot er een film van te maken. Het uitgangspunt was eenvoudig: de neerslag van één weekend uit het leven van drie kinderen met drie ouders (één moeder, twee vaders). Het resultaat is beklemmend, triest en ontroerend.

Met muziek van Das Pop. "Doordat hij alle sentimentaliteit mijdt en je juist daardoor zeer diep raakt, is deze film een verbluffend debuut." (De Standaard)

Q-O2: LOST AND FOUND

Een voorstelling in het kader van ARTEFACT. Een mix van muziek, dans en video, uitgedacht en uitgewerkt door Julia Eckhardt, Els van Riel en Anouk Laurens. Het is een ontmoeting tussen drie visies op improvisatie/instant compositie. De improvisatie focust op elementaire dingen zoals ritme, het horen van beweging, het zien van de muziek in haar beweging. **LET OP! Toegangsprijzen zijn hoger dan bij "gewone" voorstellingen.**

RATTLE AND HUM

Phil Joanou / 1988 / USA / 1u 39min
"Rattle and Hum" volgt U2 voor en achter de schermen, gedurende de Joshua Tree Tour, dwars door Amerika, op zoek naar nieuwe invloeden, gezamenlijk optredend met de legendarische B.B. King, op een tocht die leidt van Dublin tot Graceland, van San Francisco tot de straten van Harlem.

VOOR MEER INFO, SURF NAAR WWW.CINEMAZED.BE

KULTURAMA

DON'T LOOK BACK

D.A. Pennabaker / 1967 / USA / 1u 36min, NIET ondertiteld!

Don't Look Back wordt beschouwd als de allereerste rockdocumentaire. De film werd gedraaid in 1965 en geeft een uniek beeld van Dylan's persoonlijkheid: zijn angsten, zijn bekende nukkigheid, zijn ambivalente houding ten opzichte van het grote succes, maar uiteraard ook zijn muzikale genialiteit. Wellicht is er geen andere film die de complexe essentie van die periode beter heeft gevangen: schoonheid, talent, arrogantie, ijdelheid, lyriek.

24 HOUR PARTY PEOPLE

Michael Winterbottom / 2002 / UK / 1u 40min / Met: Steve Coogan, Ralf Little, James Cartwright, e.a. NIET ondertiteld!

EXCLUSIEF IN ZED! Een film

over de opkomst en val van de gouden muzikale en culturele tijd in Manchester. In 1976 bezoekt Tony Wilson een concert van de Sex Pistols. Geïnspireerd door dit belangrijke moment in de muziekhistorie beginnen ze een platenlabel, 'Factory Records'. Wat volgt is een verhaal over muziek, sex, drugs, popsterren en de geboorte van één van de meest bekende clubs in de wereld, 'The Hacienda'. Met muziek van o.a. Joy Division, The Happy Mondays, The Sex Pistols, Moby e.a.

Fuifzaal Albatros

Brusselsestraat - Leuven
<http://www.fuifzaal-albatros.be>

Info en Reservatie

LOKO, 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven

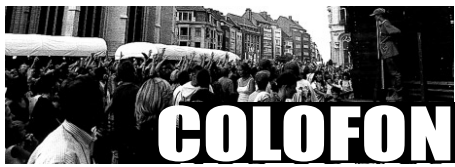
's-Meiersstraat 5

3000 Leuven

016/22.04.66

fax: 016/22.01.03

GSM: 0497/27.41.14

Veto
's-Meiersstraat 5
3000 Leuven

Tel 016/22.44.38
Fax 016/22.01.03

Veto is een uitgave van de Leuvense
Overkoepelende Kringorganisatie

Jaargang 29
Nummer 14
10 februari 2002

Hoofdredacteur:
Thomas Leys.

Redactiesecretaris:
David Adriaen.

Medewerkers:
David Adriaen, Katia Aerts, Joris Beckers,
Geertrui Deboscher, Laurens De Koster,
Lieven De Rouck, Ruben Dewaele,
Thomas Leys, Annick Lories, Kris
Malefason, Dieter Vandenbroucke, Jeroen
Verstele.

Eindredactie:
David Adriaen, Thomas Leys.

DTP:
David Adriaen, Katia Aerts, Thomas Leys.

Internet:
<http://www.veto.be>

e-mail:
veto@veto.be

Publiciteit:
Alfaset cvba - Leen Cuypers
alfaset@chello.be - 016/22.04.66

Drukkerij:
Kempeland (Herentals)

Oplage:
9000 exemplaren

ISSN-nummer:
0773-5162

Abonnementen
Binnenland: 10 euro
Buitenland: 25 euro

Overschrijven op rekeningnummer:
001-0959719-77

Redactievergadering
iedere vrijdagmiddag om 16u00.

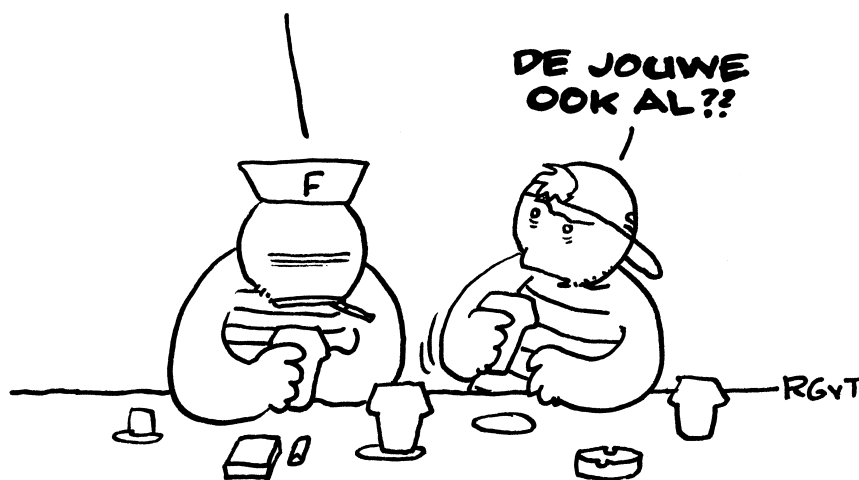
Alle geïnteresseerden (tekst, foto, lay-
out, Internet, wapeninspecteurs,...)
zijn steeds welkom op de redactie-
vergadering of op het redactieadres.

Activiteiten voor de agenda kunnen
gemeld worden via agenda@veto.be.

Verantwoordelijke uitgever:
David Adriaen.

FOKKE & SUKKE LOPEN SINDS EEN PAAR WEKEN BIJ EEN PSYCHIATER

VOLGENS MIJ MOET
DIE VENT WAT VAN M'N
MOEDER...

www.foksuk.nl

LOKO - Sociale Raad presenteert:

DEBAT: "De toekomst van Alma"

Deelnemers:

Marleen Verlinden (directie LeUCA/Alma)
Brecht Speybrouck (studentenvertegenwoordiger RvB LeUCA)
Bruno De Loght (hoofd catering RUCA/UFSIA)
Jorn Peeters (Vlaamse Vereniging van Studenten)

Moderator: Friedl' Lesage (Radio 1)

Donderdag 20 februari 2003 - 20u
Maria-Theresiacollege (MTC) - Kleine Aula
Toegang gratis met drankje achteraf

AGENDA & AD VALVAS

MAANDAG 10 FEBRUARI

19.30 u **LEZING** "Stamcellen: bron van eeuwig leven?", door prof. M. Boogaerts, in PDS, toeg. gratis, org. Lessen voor de 21ste eeuw.
21.00 u **TAIZÉGEBED** Gebed in de geest van Taizé, in Jan Stasstraat 2, toeg. gratis, org. Universitaire Parochie.

DINSDAG 11 FEBRUARI

20.30 u **LEZING** "Wat hoort men nu in dorpen en steden? Horror, sensatie en belering in het Vlaamse moordlied", door Stefaan Top in het kader van de lezingenreeks Kabaal!, in Openbare bibliotheek Tweebronnen, Rijkschoolstraat 4, toeg. gratis, org. Afdeling Nederlandse Literatuur en Volkskunde K.U.Leuven.

WOENSDAG 12 FEBRUARI

13.10 u **CONCERT** Gratis UUR KULTUUR:
Muziek in Beeld met Q-O2. Het ensemble voor hedendaagse muziek Q-O2 brengt muziek bij werk van videasten en cineasten. Muziek als inspiratiebron voor bewegende beelden. In het kader van Artefactfestival: Kunst en Nieuwe Media in Vlaams-Brabant, in STUK, toeg. gratis, org. Cultuurcoördinatie K.U.Leuven.
18.15 u **VIERING** Eigentijdse jongerenvering, in Sint-Jan-de-Doperskerk, Groot Begijnhof, toeg. gratis, org. Universitaire Parochie.
19.00 u **LEZING** "Het schouwtoneel van het ontstaan van de kwantumfysica." door Joseph Indekeu. We maken kennis met de kwantumideeën van Planck en de uitbreiding ervan door Einstein. We volgen Bohr op weg naar het moderne atoommodel, in Auditorium B, gebouw C, Celestijnenlaan 200, Heverlee, toeg. gratis, org. Departement Natuur- en Sterrenkunde.

20.00 u **FUIF** Halfwijnfeest, in Zaal De Waag (vlakbij Alma III), toeg. 1 / 1.5, org. Universitaire Parochie.
20.00 u **LEZING** "Kuis als geen ander volk? Sacrale erotiek in het Oude Egypte", door dr. Mark Depauw, in MSI 00.14, Erasmusplein 2, toeg. gratis, org. Faculteit Letteren.

DONDERDAG 13 FEBRUARI

19.00 u **DEBAT** Met onder meer Paul Schotsmans, in Herrestraat 49, UZ Gasthuisberg, toeg. gratis, org. Faculteit Geneeskunde.
20.00 u **CONCERT** "De weerklink van de polyfonie", in het kader van Kulturama. Het concert belooft een originele combinatie te worden van oud en nieuw, van muziek en multimedia, van Vlaamse Polyfonie en hedendaagse videobeelden, in Predikherkerk, O.L.V. Vrouwstraat, toeg. 6, org. Cultuurcoördinatie K.U.Leuven.

VRIJDAG 14 FEBRUARI

18.30 u **CONCERT** "Love is in the air: Valentijn tussen de beiaardklokken". Op Valentijnsavond zorgen de klokken van de universiteitsbibliotheek voor een romantisch klankdecor in de binnenstad, met klassiekers als Ne me quitte pas, Perhaps Love, the Rose en meer Love Stories, op het Ladeuzeplein, toeg. gratis, org. Cultuurcoördinatie K.U.Leuven.
20.00 u **CONCERT** "De weerklink van de polyfonie", in het kader van Kulturama. Het concert belooft een originele combinatie te worden van oud en nieuw, van muziek en multimedia, van Vlaamse Polyfonie en hedendaagse videobeelden, in Predikherkerk, O.L.V. Vrouwstraat, toeg. 6, org. Cultuurcoördinatie K.U.Leuven.

**VETO OP INTERNET:
WWW.VETO.BE**

Veto bij je thuis?

Neem een abonnement:
voor 10 euro wekelijks in
je bus.

001-0959719-77

**Veto te snel
uitgelezen?**
**Discussieer verder
op onze eigen
nieuwsgroep:
kotnet.veto**

APOLLOON

• 13/02 Apres-ski-TD.

CHEMIKA

• 10/02 Kringavond Feestweek. • 11/02 Cantus (Bierstube). • 13/02 Yeti-TD (Albatros).

EKONOMIKA

• 11/02 End-of-Semex-TD (Lido).

FARMA

• 10/02 Half-Time Kroegentocht (vertrek aan Capsule). • 11/02 Half-time-TD (Albatros). • 12/02 Half-Time Cantus (Capsule). • 13/02 Half-Time Disco Night (Capsule).

HISTORIA

• 10/02 Cantus (Ambiorix). • 11/02 Historia-Tap: In the ghetto. • 12/02 Pannenkoekenbak (Fak Letteren). • 13/02 Quiz + Ierse Avond (Perma). • 14/02 Proffenvailing in Justus Lipsiuszaal (LETT 08.16).

VRG

• 10/02 80-ies Night (HdR). • 11/02 Cantus (Pavlov). • 12/02 Nacht van de Vrijheid (Lido). • 13/02 Grote VRG-Quiz (Hal van de Nieuwe Valk).

VTK

• 10/02 Lucky Night (Elixir). • 11/02 Mexican Night (Elixir). • 12/02 Leffe-van-het-vat-avond. • 13/02 Valentijnsavond (Elixir).

“Tiens, er staat hier volk voor ons!”

Dinsdagavond, 8 uur. Buiten woedt een sneeuwstorm, en in de Leuvense Minnepoort wachten honderden fans op An Pierlé, wiens laatste full-cd precies een jaar geleden uitkwam. Om die te promoten, schuimt ze sindsdien met haar muzikaal gevolg podia af in België, Nederland, Frankrijk en Zuid-Afrika. En binnenkort komt daar ook Engeland bij: vorige maand tekende de Antwerpse diva een contract dat **Helium Sunset** ook ginds moet lanceren. "Wat dat betekent? Dat we rijk en beroemd gaan worden!"

Op enkele jaren tijd is An Pierlé uitgegroeid van het frêle poppetje achter haar piano, tot een *leading lady* met allure en een hele band ter hare beschikking. Tussen de atonale, melodieuze popliedjes door overdondert ze het publiek nu ook met enkele bombastische rockers zoals **Helium Sunset** en **Mad Dogs Bite**, waarbij ze wijdbeens achter haar klavier of met de wijsvinger in de lucht staat. Hoewel het allemaal niet ten koste gaat van haar charmante onhandigheid: "Shit! Fuck!" klinkt het door de zaal als ze hete thee over haar hand morst.

Enkele uren daarvoor komt ze samen met haar vriend en gitarist-producer Koen Gisen de foyer binnengewandeld. Ze straalt: "Onze cd wordt binnenkort in Engeland uitgebracht. Bovendien zal er heel wat promotie voor gemaakt worden, en zullen we er ook optreden. Ik ben erg benieuwd wat het Engelstalige publiek ervan zal vinden. We hebben getekend bij het label Artfill/Fulfill, dat ook elektropoppers zoals Gary Numan en Marc Almond verdeelt. Ze waren enorm enthousiast over **Helium Sunset**, en dus hebben we onze kans gewaagd."

Koen Gisen: "We zijn heel ambitieus, maar toch ook realistisch. De Britse markt is heel erg protectionistisch, en onze muziek is zowieso al niet gemakkelijk. Behalve enkele IJslandse en Noorse artiesten en de Amerikaanse *mainstream* geniet zowat geen enkele buitenlandse act enige bekendheid op het eiland. Als je weet dat Manu Chao overall in de wereld doorbrak, behalve in Groot-Brittannië, dan weet je het wel."

An Pierlé: "Het is misschien daarom dat we het zo vlot hebben afgehandeld: Engeland is geen prioriteit voor ons. Als het lukt, zoveel te beter, maar we gaan bijvoorbeeld veel voorzichtiger te werk met Frankrijk. Die markt is commerciëler gericht, daar willen ze effectief verdienen aan ons en hangt er voor ons ook meer vanaf."

SCHERVEN

Tegenwoordig treedt de groep op in culturele centra, voor een zittend publiek. Zoals vanavond: een beetje ongemakkelijk toch tijdens swingende rock zoals **Sing Song Sally** of meewiegers als **Kiss Me**. An Pierlé weet dat maar al te goed, en nodigt een koppeltje op de eerste rij uit om tussen de muzikanten te komen slouwen.

An: "We houden rekening met de omstandigheden waarin we optreden. De *try-outs* zijn het meest griezelig, omdat we nog niet weten wat het publiek van onze nieuwe nummers denkt. We proberen alles zo mooi mogelijk te spelen. Op zomerfestivals staan er dan plots tienduizend jongeren voor uwe neus die willen plezier maken en juichen, dus brengen we vooral up-temponummers. In de culturele zaaltjes spelen we dan plots weer veel subtieler. Er wordt ook angstvallig gezwegen, zelfs tussen de nummers door!"

Koen: "In Nederlandse clubs werken er nog weer andere dynamieken. Ook Walen zijn volledig andere toeschouwers dan Vlamingen: veel warmer en directer."

An: "We hebben gekickt op Pinkpop deze zomer. Het was de eerste keer dat we echt in deze formatie voor een groot publiek stonden. Het schemerde, en er stonden mensen tot ver buiten de hekken aan te schuiven! Dat was heel plezant. Ook al omdat op hetzelfde moment Lamb speelde, een groep die ik zelfs graag zou gaan bekijken! (*lacht*) Dan ben je verbaasd, hoor: 'Tiens, hoe komt het dat hier zoveel volk staat voor ons?'"

Koen: "Ook een van onze eerste optredens in Zuid-Afrika

was memorabel: een hele markt stond afgeladen vol met studenten die goedkope flessen tafelwijn bij zich hadden. Ze waren erg rumoerig en scandeerden de naam van Koos Kombuis, de volksheld die na ons zou optreden. 's Morgens was de hele markt één groot scherventapijt."

An: "We hebben ons wel niet laten doen: we hebben die gasten gewoon omver gespeeld."

AFGELEKT

Koen: "Ondertussen worden we echt wel gerespecteerd in Zuid-Afrika. Toen we drie maanden later terug gingen spelen op een festival, kwamen er honderden mensen speciaal voor ons. Ook is onze laatste cd er heel goed ontvangen."

An: "Ik verschoot toen er een meisje me kwam vertellen: 'An, jij es een rolmodel'. (*lacht*) Ze zijn nog niet veel vrouwelijke artiesten gewend. Er is wel een harde punky *rockchick*, met leren broeken en opgeverfde tatouages, Anouk is er niks tegen! Zo ben ik dan weer helemaal niet, maar ons geluid is er wel revolutionair en eigenzinnig."

"En dat is het hier ook. Pierlé, die haar zolder heeft omgeruild voor een vaste repetitieruimte in de Gentse Vooruit, ontweek koppig de voor de hand liggende keuzes die sinds haar doorbraak in 1996 voor het grijpen lagen. Na een solo- en een groepsplaat, nam ze enkele maanden geleden een reeks van haar nieuwe songs op met het Mons Orchestra, een dertienkoppig orkest waarvoor Stéphane Collin de partituren schreef. Dat resulteerde in de indrukwekkende bonus-cd **Life Jet Set with Orchestra**, die van heel mooi tot prachtig varieert."

An: "Hij kost maar zes euro in de Fnac! Nu heeft niemand nog een excuus om hem te kopiëren."

Koen: "De cd is wel schijte gemixt."

An: "Het probleem is tijdsgebrek. Als we *carte blanche* in tijd en geld zouden krijgen, zouden we eerst enkele maanden aan de zee in een warm land gaan liggen. Dan komen de muzikideeën vanzelf wel. We zouden met enkele mensen willen samenwerken, experimenteren en projecten uitvoeren, zonder dat we absoluut iets moeten maken tegen enkele weken later, zonder dat al het materiaal moet gebruikt worden. Kijk naar Björk: zij laat vier arrangeurs aan haar nummers prutsen en kiest er de beste stukjes uit. Ik zou ook graag eens veel energie steken in videoclippen."

Koen: "Ken je onze clip van **As Sudden Tears Fall**? Waarschijnlijk niet, want hij werd nauwelijks gespeeld op TV: hij was veel te rauw, te confronterend. We hebben close-ups gefilmd van mensen die in huilen uitbarstten."

An: "Ja, we hadden ze pijn gedaan."

Onze gezichten hadden rode plekken en plakkende wimpers, en dat is blijkbaar te confronterend."

An: "De mensen willen afgelekte toestanden, Amerikaanse negerpoepkes. Maar wij willen dat mensen zich herkennen in wat wij hen laten zien. Hetzelfde geldt voor mijn muziek. Ik wil mensen tonen dat ze niet alleen zijn met wat ze voelen. Anderzijds wil ik hen natuurlijk niet vertellen hoe het allemaal in elkaar zit. Ik denk zelfs dat ik precies muziek maak om dingen te verduidelijken voor mezelf, niet voor anderen."

Hoewel An Pierlé zich dus omringt met groepsleden en klassieke muzikanten, blijft ze zelf het creatieve brein achter de nummers.

An: "Ik moet er niet aan denken om elke dag met de hele groep te repeteren. Ik schrijf de teksten alleen, maak de muziek samen met Koen, maar de rest van de groep speelt louter wat wij hen vragen. Het is al moeilijk genoeg om onze twee smaken met elkaar te versmelten. We hebben nu ongeveer een eigen geluid gevonden waarmee we zeker nog een plaat gaan opnemen. We hebben trouwens geluk met onze muzikanten, hoor. Ze zijn er allebei al experimenterend bijgekomen, en ze waren zo goed dat ze maar beter konden blijven. Klaas speelt chello, en we hebben hem ontdekt terwijl hij werkte achter de bar in de Vooruit. En drummer Peter speelt ook bij de bluesrockers Give Buzze en was studiomuzikant voor onder andere Will Ferdy. Ja, dat hoor je er nog in he?" (*lacht*)

GESPOTEN

Op het optreden 's avonds spelen vele liedjes met het contrast tussen heel subtiele stukjes en een oplaaierende climax die zichzelf nét op haar hoogtepunt plotseling inhoudt. Telkens opnieuw, maar het werkt wel. Nog iets voorspelbaarder is het lichtspel waarin het viertal gehuld wordt. Tijdens **Medusa** wordt er rook gespoten, waardoorheen een blauwe stroboscoop watereffecten nabootst. Drumpartijen worden dan weer verstevigd met enkele verblindende *flashlights*. Tot een monitor het begeeft en technici het podium op en af lopen met microfoons en elektrische draden. An Pierlé laat het niet aan haar hart komen: "Kijk, nu drinkt Peter water. Maar op de zomerfestivals is dat appelsap in een Jack Daniel's-fleske. Dan zijn we even cool als Millionaire."

Koen: "Vroeger zonk ik wel eens door de grond tijdens An haar gebabbel tussen de nummers door. Toen ze nog solo optrad, geneerde ze zich teveel. Dat is nu voorbij. Ze is veel scherper geworden."

An: "Ik val wel terug op enkele bindteksten die ik vaak gebruik, maar ik verzin er voortdurend nieuwe. In elk geval probeer ik steeds te vertrekken vanuit het gevoel dat ik op dat moment heb. Alles wat ik zeg, meen ik echt. We zullen nooit een voorgeprogrammeerde groep zijn met een cool imago. Dat kunnen we niet, maar we proberen het ook niet. En daardoor vind ik onszelf juist héél cool."

Koen: "En dat begint door te sijpelen naar de zogezegd harde jongens, die ons eigenlijk wel tof beginnen vinden. Het is ook een kwestie van wat voor carrière je wil. We bereiken misschien niet meteen een heel groot publiek, maar we worden wel hoe langer hoe meer gerespecteerd."

An: "Ons publiek valt niet echt te benoemen. We hebben fans van de meest verschillende leeftijden en milieus, en het zal zich langzaam aan wel uitbreiden. Wij hebben verleden weekend ook voor 't eerst Star Wars gezien, he? Dat plaatst het hele bekendheidsgedoe een beetje in perspectief."

Na twee bisrondes en een lang applaus druppelt de Minnepoort weer leeg. Aan de uitgang van de zaal staat de promotietafel klaar, met cd's, singeltjes en vinylplaten van An Pierlé + Band. An komt aangelopen om ze zelf te verkopen en te voorzien van een handtekening. Ze glimlacht, buiten adem en een beetje hees. "Kan er iemand passen?"

Jeroen Versteede

Meer info over An Pierlé + Band op www.anpierle.net

foto: Koen Gisen

Koen: "Het was een aanklacht tegen de zogezegde emotelevisie, tegen het verdriet dat enkel nog heel esthetisch wordt gefilmd. Onze clip had een grote kracht die uitging van haar echtheid, ze was onrustwekkend, deprimerend."